

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

XIII 5 Број I
32

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Шаба на 2^а отдѣлна Армия.

УТРЪШНИТѢ ПЕРСПЕКТИВИ.

Прѣзъ послѣднитѣ дни войната влиза въ една нова и, едва ли не, рѣшителна фаза. И по бойнитѣ театри на всички първостепенни фронтове и вътрѣ въ държавитѣ събитията се развиватъ съ почти неуповима бързина, подготвени старателно отъ стратегии и политици.

Изявленията, които на два пѣти направи Имперския Канцлеръ хвърлиха достатъчна свѣтлина за народитѣ и отъ двѣтъ групировки—какви сѫ истинскитѣ цѣли на войната за всѣка отъ тѣхъ.

До като за Централнитѣ сили войната е отбранителна и до като тѣ, стѣпили върху едно непоколебимо военно положение, изказватъ постоянната готовност да се сключи единъ миръ, който да гарантира на всички народи свобода на съществуване и развитие, съглашенieto, прѣдвиджано отъ Англия, полага неуморима енергия да продължи войната и съ цѣната на всевъзможни усилия, съ жертви отъ народитѣ на цѣль почти свѣтъ, да постигне своя егзистиченъ блъкъ—да отслаби всички, за да властува надъ всички.

Съ новата си рѣчь Имперския Канцлеръ разбулва тайнитѣ намѣрения на държавитѣ отъ Съглашенieto, като съобщава съдържанието на тайнитѣ договори, които въ разни врѣмена е сключвала неприятелската коалиция—да дѣли турскитѣ земи въ Азия и Европа. Имперския Канцлеръ за сега не поменува за други договори, съ които държавитѣ на Съглашенieto да си говорватъ дѣлежа кожата на неубития левъ, но трѣбва да се прѣдполага, че такива договори сѫществуваатъ. Нѣма никакво съмнѣние, че и на Италия, и на Гърция, и на Америка и на редицата още държави, които влѣзоха въ обръча на Съглашенieto, сѫ давани обѣщания и договорни гаранции.

Народитѣ отъ нашия Съюзъ знаятъ отъ начало на войната защо се биятъ. Тѣ основателно прѣдполагатъ, че войната се води противъ тѣхното съществуване и развитие. Даването днесъ гласностъ на сключенитѣ съглашенски договори само ще потвърди тѣхнитѣ прѣдположения. Иначе е положението на съглашенскитѣ народи.

Имперския канцлеръ съ своитѣ изявления открива очитѣ на тия народи, да видятъ тѣ за какво сѫ се били до сега и за какво продължаватъ да се биятъ.

Не ще и дума, че Имперския Канцлеръ нанася на правителствата съглашенски единъ непоправимъ ударъ и че съ него той ще засили течението въ съглашенскитѣ страни къмъ упонюване и миръ.

Въ Русия, където анархията расте и където народнитѣ маси отъ първия денъ на революцията чакатъ краятъ на тая война, въ която най-обилно бѣ пролѣта руска кръвь, казаното отъ Канцлера не може да мине безслѣдно.

Ще види руското мисляще общество въ какви лѣжки и противорѣчия се е оплѣло и ще знае истинскитѣ намѣрения на своето правителство, намираще се въ такова голѣмо подчинение на Англия.

Канцлера съ своето изявление силно ще задене, нече съмнѣние, и Франция. Тамъ войскитѣ и народа считатъ, че войната за тѣхъ е отбранителна, тогава когато отъ разоблачението за сключената договоръ на своето правителство ще узнаятъ, че войната се води между другото за Сирия, Анадолъ и Мерсина.

Народа и въ Англия ще чуе сжшо за тия договори. И тѣй като не цѣлия английски народъ живѣе съ идеитѣ и намѣренията на Лойдъ Джорджа, то тая частъ отъ него, която е живѣла до сега въ заблуденіе, отъ сега ще бжде съ отворени очи.

Тѣй че, изявленията на Имперския Канцлеръ ще иматъ голѣмо значение за това, което ще става за напредъ въ държавитѣ на Съглашенieto и ще подпомогнатъ усилията на ония дѣятели въ тѣхъ, които считатъ, че е настъпило врѣмето за туряне край на войната.

Изплашенитѣ съглашенски стратегии и политици сѫ прѣдприели една небивала до сега военна акция по цѣлия западенъ и италиански фронтъ. Съ гърмежа на хилядитѣ топове тѣ искатъ: отъ една страна да заглушатъ това, което властно нараства въ тѣхния тилъ, — гласътъ на милионитѣ, които сити вече на плодетѣ на досегашната завоевателна политика на своитѣ правителства искатъ да се прѣговаря за миръ, а отъ друга страна, дано изтрѣгнатъ отъ живавитѣ и яки рѣцѣ на германитѣ една побѣда, съ която да раздухатъ угасващитѣ надежди въ тия народи, отъ които неминемо, при ново поражение, ще се отцѣпятъ нови маси да засилатъ редоветѣ на тия, които искатъ края на войната.

Страшно е да се помисли, какви жертви въ хора и муниции се правятъ днесъ отъ помраченитѣ английски, французки и италиански политици, съ цѣль да се направи продължението на войната нужно и възможное!

Прѣдприетитѣ военни операции сѫ въ своя разгаръ, но, ако се сжди, по досегашнитѣ резултати успѣха на нашитѣ врагове ще бжде все сжщия, както и до сега. Само че тоя пѣтъ

кръвта, която се лѣе, ще отиде направо въ мелницата на миръ и ще бжде, може би, достатъчна, за да блъсне желаното колело съ нужната сила.

Прѣдъ тия перспективи стои, нѣкакъ си, като че отдѣленъ, нашия юженъ фронтъ. Установило се е на него едно сравнително затишие. Нѣма съмнѣние, че тоя фронтъ не сжществува самостоятелно, че той е частъ отъ голѣмия европейски фронтъ и че трѣбва да се прѣдполага какво днешнитѣ голѣми дѣйствия, на западния фронтъ ще укажатъ голѣмо влияние върху това, което ще става утрѣ на нашия юженъ фронтъ. Не е исклучена възможността, че дѣйствията и на него ще се оживятъ отъ едната или отъ другата страна. Не е изчезналъ страхътъ въ пемата на нашитѣ врагове, че съображения отъ воененъ и политически характеръ могатъ да тласнатъ въ единъ моментъ, спокойно стоящата днесъ въ своитѣ обрѣдишки линии българска армия, напредъ. Може би, ще настѣпи врѣме, когато общото гла-

вно командване, което рѣшава общата военна задача на Съюза, ще издаде нашитѣ врагове и въ полза за общото дѣло ще прѣдприеме това, отъ което се страхува съглашенския печатъ.

Нашия неприятелъ не веднѣжъ имѣ случая да се запознае, не безъ тежка болка, съ кръвността на нашия фронтъ и съ силата на нашето „напредъ“. Той сега най-малко може да храни голѣми надежди за бждѣщето. Българския войникъ, пропитъ е съ съзнание за святостъ на дѣлото, за което се бори и има тоя духовни сили за борба до край. Незгодитѣ и трудноститѣ той е побѣждавалъ и ще побѣждава за напредъ сжщо съ такова постоянство, както и до сега.

Стои тоя твърдъ—скала помекъ скалитъ,
Слѣди полета царственъ на орлитъ—
Въ рѣна му пушката играй!
Ита сжщо орлитъ, ще дабне тоя вразитъ
На своя роденъ край!

ГЕРМАНСКИ ВОЕНЕНЪ БЮЛЕТИНЪ.

22. VIII. 1917 г.

Въ Фландрия започнатитѣ днесъ рано сутринта английски атакѣ източно отъ Ипернъ сѫ разпространиха на единъ фронтъ отъ 15 км. **Навсѣгдѣ тѣ бѣха отбити съ голѣми загуби за неприятеля.**

Пѣхотинскитѣ боеве прѣдъ Вердюнъ, угихнаха. Източно отъ Мьоза артилерийскитѣ огънь продължава да бжде силенъ.

На източния воененъ театръ нищо важно за отблѣзване.

23. VIII. 1917 г.

Западенъ воененъ театръ.

Група армия на прѣстолонаслѣдникъ Рупрехтъ.

Слѣдъ безрезультатнитѣ частични нападения прѣзъ послѣднитѣ дни, англичанитѣ вчера прѣминаха между Лангемаркъ и Холбеке отново къмъ общи голѣми атаки, които продължиха прѣзъ цѣлия денъ до късно прѣзъ ношата и достигнаха до тежки боеве. На много мѣста тѣ нападаха съ помощта на нови сили до 6 пѣти срѣщу нашитѣ линии. Но отново и отново тѣ биваха отблѣзнати отъ нашитѣ храбри войски въ упоритъ рѣкопашенъ бой. Отъ много-

бройнитѣ брониранни автомобили, които трѣбваше да направятъ възможно за неприятеля пробиването на позицията, болшинството бѣха унищожени съ огънь; съ изключение на 2 мѣста източно отъ Сенъ Жулиенъ и на шосето Ипернъ-Менинъ, нашитѣ най-прѣдни окопи бѣха напълно задържани по цѣлия 15 км. широкъ фронтъ.

Слѣдъ краткъ барабаненъ огънь срѣщу Ленсъ, тая заранъ рано, на прѣдвѣщитѣ отдѣления, бѣха отбити. Новитѣ боеве на сжщото мѣсто продължаватъ.

Оживеното обстрѣлване на вътрѣшността на града Сенъ Кантенъ продължава.

Група армия на германския прѣстолонаслѣдникъ. Въ ожесточения бой при Вердюнъ вчера прѣзъ деня настѣпи пауза. Едва привечеръ артилерийската дѣйностъ по двата брѣга на Мьоза достигна отново значителна сила. Атаки послѣдваха тая огнена подготовка отъ двѣтъ страни на шосето Вашеровилъ-Бомонъ. **Въ тежкия бой французитѣ сподружна да се задържатъ само западно отъ пѣтя на единъ тѣсенъ фронтъ въ нашитѣ най-прѣдни окопи, иначе тѣ бѣха**

Навсигадъ кърваво отбито.
Многократно тяхните нападения не можеха да се развият вслѣдствие нашия унищожителен огънь.

При въздушното нападение на английското крайбрежие бѣха обстрѣляни успѣшно съ бомби военни постройки въ Моргетъ, Ремсетъ и Доверъ.

Въ многобройни боеве неприятелъ загуби 3 самолета; 2 наши не се завърнаха.

Източни военен театър.

Фронтъ: Леополдъ Баварски.

Руситѣ, слѣдъ изгаряне на селата, изпризнаха своитѣ позиции до линията Ошигъ-Бигаунъ. Напуснатата област бѣ заета отъ насъ безъ бой.

Фронтъ: Ерцхерцогъ Иосифъ.

Между Прутъ и Молдава боевата дѣйност бѣ на мѣста по-оживена.

Сѣверно отъ Грочесци, въ долината Сусята и при Сувея подполювенитѣ, предприети слѣдъ най-силна артилерийска подготовка частични неприятелски атаки, останаха безъ резултатъ.

Група армии фонъ Макензенъ. Положението непромѣнено.

Италиански фронтъ.

При почти 60° целзий на слѣнце боевата дѣйност остана незначителна, само на завоя на Черна артилерийскиятъ огънь се съживяваше отъ врѣме на врѣме.

Първи генералъ-квартирмейсторъ Лудендорфъ.

Италиански военен театър.

Деня 21 августъ ще остане въ историята на армията на Изонцо денъ на най-голямитѣ сражения.

Източно отъ Каваале бѣ изоставено на неприятеля селото Върхъ. Всички старания на италианцитѣ да прѣнесатъ удара върху височинитѣ южно отъ селото, оставаха безрезултатни. Също пропаднаха прѣдприетитѣ южно отъ Дескла нѣколко италиански атаки, кждѣто 25-я опълченски полкъ извънредно много се отличи. Източно отъ Гьорцъ и при Бигулия храбритѣ защитници задържаха своитѣ позиции срѣщу многократнитѣ неприятелски атаки. Тежкитѣ загуби, които прѣтърпѣ противникътъ го доведоха до пълно умаломощаване и го принудиха за извѣстно врѣме да прѣустанови своитѣ нападения.

Най-ожесточени бѣха сраженията на платото Карстъ.

Подпомогнатъ отъ извънредно силенъ артилерийски огънь, хвърляше противникътъ отъ рано сутринята до късно прѣзъ нощта дивизия слѣдъ дивизия срѣщу нашитѣ позиции. Най-силния ударъ бѣше насоченъ срѣщу двата флага на участъка срѣщу Фаџи Хрибъ — Костанживика, кждѣто отъ лѣтото на 1915. год. въ Карстъ борящитѣ се унгарски полкове 39 и 46 сега наново се покриха съ слава и срѣщу Медеац и Санъ Жиовани.

Резултатитѣ отъ деня напълно съответствуватъ на отличното държане на войницитѣ и началницитѣ. Днесъ, съ настѣпване на деня, италианскитѣ маси наново атакуваха нашитѣ позиции на платото Карстъ.

Кратъкъ прѣгледъ на военнитѣ дѣяствия прѣзъ послѣднитѣ 10 дни.

Дѣяствията, които се развиваха прѣзъ изтеклитѣ 10 дни на източни и западни фронтове, дадоха въ резултатъ на съюзнитѣ армии даѣ голѣми побѣди.

На източния фронтъ съюзнитѣ германски и австрийски войски взеха на 12. т. м. въ прѣлки многократнитѣ силни неприятелски атаки, гр. Панчу, а три дена по-късно шурмуваха прѣдмостовото укрѣпление Балваха сѣверно отъ Фокшани и отхвърляха неприятелскитѣ части тукъ на източния фронтъ на р. Серетъ. Прѣдприетитѣ неприятелски облекчителни атаки по двѣтѣ страни на р. Тротуусъ и между усгено на р. Бузаулу и Дунава пропаднаха прѣдъ упоритата съпротива на защитницитѣ и не внесоха ни най-малко подобрѣние въ положението на ромжнорунскитѣ армии. Нѣщо повече, съюзнитѣ войски имаха нови успѣхи въ долината на р. Ойтусъ и южно отъ р. Тротуусъ.

Центърътъ на ромжнорунскитѣ фронтъ, слѣдователно, прѣтърпѣ чувствително огъване, което взето въ сръзка съ неуспѣхитѣ южно отъ р. Тротуусъ, имѣ за послѣдствие отдръпването на вжтрѣшнитѣ флангове на 2-та ромжнорунска и 4-та руска армии и отслабването имъ сѣверно отъ долината на р. Сушица въ посока на Касина. По такъвъ начинъ, 2-та ромжнорунска армия се лиши отъ спечеленитѣ отъ нея съ толкова усилия и жертви придобивки прѣзъ първата половина на текущия мѣсець.

Въ тѣзи частични операции съюзнитѣ войски, освѣнъ териториалнитѣ придобивки, взеха още: 54 офицери, повече отъ 6000 прѣвници, около 20 орджия и повече отъ 50 картечници.

По останялата частъ отъ фронта, отъ ромжнорунската граница и на сѣверъ, дѣяствията прѣзъ горното врѣме бѣха слаби; частичнитѣ руски атаки на р. Збручъ и между тази рѣка и сѣверния Серетъ не внесоха почти никакви промѣни въ положението.

На западни фронтъ на 15 т. м. започна седмата английска офанзива въ Фландрия на фронтъ отъ 30 км. отъ Изеръ до Лисъ. Слѣдъ най-силна артилерийска подготовка, голѣми английски и французки маси настѣпиха въ участъка на Бикшоуте и Витчаеде, безъ огледъ на даванитѣ жертви. На извѣстни пунктове атакитѣ бѣха повтаряни до 11

пакти. Частъ отъ атакующитѣ войски успѣха да проникнатъ въ германскитѣ прѣдни линии и да достигнатъ до „полето Рио цель“, кждѣто срѣснѣха контра-ударна германскитѣ войски. Слѣдъ кървави боеве на нощъ, проникналитѣ английски части, бѣха сломенни и отново изхвърлени отъ заетитѣ позиции. Така че, на третия денъ отъ офанзивата, всички загубени позиции бѣха вече въ рѣцѣтъ на съюзнитѣ германски войски.

Слѣдъ тѣзи неуспѣхи и седмата английска офанзива въ Фландрия може да се счита за пропаднала.

На 20. тогъ, както трѣбваше да се очаква, французитѣ заточиха своитѣ атаки на фронтъ отъ 23 км. отъ гората Авкуръ до гората Курриеръ. Слѣдъ силна артилерийска подготовка тѣ успѣха да взематъ напуснатото било на Талу, източно отъ гората Авкуръ. На всички останали мѣста отъ широкия фронтъ сражението продължава съ пълна ожесточеностъ и отъ двѣтѣ страни.

Ако деня на изненадата не донесе за французитѣ по-големитѣ придобивки отъ горнитѣ, едва ли тѣ ще могатъ и въ послѣдующитѣ дни на сражението да спечелятъ нѣщо повече.

Италиански фронтъ. Спокойниятъ до вчера Изонцо отново се раздвижи. Вчерашния германски бюлетинъ съобщава, че слѣдъ денъ и половина най-силна артилерийска подготовка, на 20. тогъ италианскитѣ войски настѣпиха отъ в. Мрѣзали до морето на фронтъ отъ 60 км.

Споредъ пристиignalитѣ до днесъ свѣдѣния, всички атаки прѣзъ дъга бойни дни на това сражение ся отбити съ тежки загуби за италианцитѣ. Въ рѣцѣтъ на австроунгарскитѣ войски паднали: 4 офицери, 5700 войници и повече отъ 30 картечници. Сега се съмняваме, че и единнаесетата офанзива на италианцитѣ ще излѣзе, както и всички досегашни ялова.

Не правете биваци въ върхалата и влажнитѣ низини, гдѣто има много марари и малария!

ФОНДЪ НА ВТОРА ОТДѢЛНА АРМИЯ.

При Щаба на 2-а армия е образуванъ фондъ, чиято цѣль е да улесни лѣкуването на заболѣлитѣ и ранени прѣзъ настоящата война офицери, военни чиновници и войници. Това улеснение ще се състои: въ откриването воененъ курортъ въ селото Св. Врачъ и даване пособия за лѣкуване въ наши или чужди болници, санаториуми и курорти.

Източници за фонда за сега ще се добиватъ отъ продажбата на прѣстенчето — споменъ отъ 2-а армия и отъ доброволни пожертвования.

Прѣстенчето вече се разираща по частитѣ.

Върховна жертва.

(РАЗКАЗЪ)

Катъ мълния се разнесе по града извѣстието, че прочутия музикантъ С., царятъ на всички концерти, е тежко боленъ. Около квартирата му почнаха да се въртятъ по цѣль денъ любопитни, да питатъ за състоянието на любимия боленъ. Пазача на къщата съдеше на изгледенъ пѣнь прѣдъ затворената порта и на всички въпроси за болния отговаряше сухо:

— Ако го обичате, молете Бога! Той е единствения докторъ, който лѣкува сигурно. Боленъ е. Много е боленъ.

Пазача Петръ, бѣше четиредесетъ годишенъ мжжъ, пазачъ на тая къща повече отъ десетъ години. Дошелъ отъ село въ града да търси прѣхрана на многочленото си семейство, тъй като малкото парче земя, която можеше да обработва жена му, не бѣше достатъчно за многото гърла,

той, по ъдствие, попада на въ тоя домъ. Горния етажъ на къщата бѣше заета отъ музиканта С., който живѣеше съ двѣтѣ си сестри, а долния отъ други жилици.

Още отъ първия денъ Петръ бѣше поразенъ отъ звуцитѣ, които идѣха отъ рояла на горния етажъ. Въ впоследствие всѣки свободенъ часъ той прѣкарваше около самия домъ, упиващъ се отъ аластната красота на музиката.

Още първата година той разбра, че неговата хармоника, на която той десетъ години свири съ неописуема наслада, е играчка. Намрази я и я хвърли да събира прахъ на една отъ полицитѣ на стаята си.

— Музика е това, което свири господинъ С., често си мислѣше той. Хаща те за душата и те издига. Сестра му свири тожъ, но далечъ е тя отъ она майсторъ.

Той се бѣше научилъ да различава кога клавишитѣ се гдѣлчатъ отъ вѣщата рѣка и кога по

тѣхъ удря неумѣлата рѣка на дилетанта.

Не веднѣжъ сълзи изкачаха по очитѣ на Петра, особно вечеръ, когато се раздѣваха на талози роденитѣ въ душата на музиканта нови хармонии.

Болезствата на музиканта смути покоя въ душата на тоя грубъ на видъ селянинъ.

Той често си мислѣше:

— Не трѣбва да умирамъ такъва хора. Не трѣбватъ и потъване въ различилниста за живота и неговитѣ цѣнности.

Три дена подъ редъ доктори не прѣкъснато вървѣха въ домътъ на болника. Тѣ излизаха бързишката и умърлушени. Петръ ги гледаше и четвѣше по очитѣ имъ издеждата за спасение. Най-пълни свѣдѣния за състоянието на болника Петръ получаваше отъ готвачката. Тя знаеше всичко, каквото се говори и какавто стазъ въ къщи.

На третия денъ, вечерята късно слѣдъ консиума, който бѣше станалъ, готвачката срѣсна Петра.

— Безнадежно е боленъ, господарю, съ шепотъ му съобщитъ. Докторитѣ говориха съ сестра му. Трѣбвало да му се направи операция, но билъ много слабъ. Нѣмалъ да издържи.

Петръ съ скръбно внимание и дълбока тъжа слушаше послѣдния бюлетинъ за болния и бѣше му до сълзи жално.

— Сестра му подита: нѣма ли никако срдѣство за спасение. Единъ отъ докторитѣ — тоя съ очилата и черната брада — каза, че имало срдѣство, но то било недостъпно. Трѣбвало да се прѣлѣе кръвъ из болния, човѣшкитѣ кръвъ, тѣ да закървѣнятъ и да изнеса операцията, която трѣбва да му се направи. Близо два килограма човѣшка кръвъ трѣбвало. А кой ще си даде кръвта? Сестра му дордѣто му е сестра, и тя видя, че работата на братъ ѝ свършва.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

Голѣми пожаръ въ Солунъ. — Англия прави новъ заемъ въ Америка. — Китайския посланикъ нотифицира войната съ Австро-Унгарија. — Прѣдложението на Папата иѣма да мине безслѣдно и въ дѣтѣ воюваща грукроми. — Конференцията на работниците въ Англия рѣшава да изпрати делегати въ Стокхолмъ. — Рѣчта на Имперския Канцлеръ прѣдъ Главнага Комисия въ Райхстага върху тайнитѣ договори на Сгласението и новото прѣдложението на Папата.

Берлинъ. На „Прогредели“ съобщаватъ отъ Солунъ: Въ българския кварталъ избухна пожаръ, който взе грамадни размѣри вследствие силния вѣтъръ. Черквата св. Димитъръ, извѣстенъ паметникъ на изкуството, е полуразрушена.

Лугано. Вѣстниците се научаватъ отъ Солунъ, че пожарътъ унищожилъ почти половината отъ града, включително и търговския кварталъ. Около 70000 души останли безъ покривъ, повечето отъ които били израилтяни и мюсюлмани. Броятъ на жертвитѣ билъ малъкъ. Пожарътъ избухналъ на 18. августъ въ 2 часа сл. обѣдъ и продължилъ на 19. августъ, но отъ обѣдъ този день изглеждалъ ограниченъ.

Вена. „Норддайе Алг. Цайтунгъ“ се научава, че Бернсдорфъ билъ опредѣленъ за поста германски посланикъ въ Цариградъ.

Отговаряйки на поздравления по случай рождения си день, Императоръ Карлъ е отправилъ до Имперския канцлеръ Михаелисъ слѣдната телеграма: Дано Всевишниятъ да възнагради наскоро нашето вѣрно братство по оружје съ миръ, достокъ, за дадени жертви.

Лондонъ. На агенцията Райтеръ съобщаватъ отъ Атина: Министерътъ на съобщенията потвърдява, че двѣ трети отъ града Солунъ били унищожени отъ пожаръ; 100 хиляди души, отъ които 42,000 израилтяни, сж безъ подслонъ. До сега не била открита никаква слѣда отъ прѣстѣпление.

Вашингтонъ. Съобщение на аген. Райтеръ: Правителството даде на Англия новъ заемъ съ 50 милиона доллара. Общата сума на заемитѣ, дадени на съюзницитѣ, възлиза до сега на 1 милиардъ и 966 милиона.

Вена. По заповѣдъ на правителството си, Китайскиятъ пълномощенъ министъръ въ Виена нотифицира въ министерството на външнитѣ работи обявяването война отъ Китай на Австро-Унгарија.

Лондонъ. Съобщение на Агенцията Райтеръ: Конференцията на

работниците рѣши още веднажъ да изпрати делегати въ Стокхолмъ, съ 1234000 срѣщу 1231000 гласа или съ едно много малко болшинство отъ 3000 гласа.

Дрезденъ. Дрезд. градски съвѣтъ даде вечеря въ честъ на Бѣлг. гости. Кметътъ г. Д-ръ Кречма приветствува гоститѣ, особено като прѣдставители на Бѣлгарското общество мѣние и произнесе тогъ за Бѣлгарския народъ. Отъ името на Бѣлг. журналисти д-ръ Гиргиносъ поблагодари за приемъ и произнесе тогъ за хубавия градъ Дрезденъ, за сѣксонския народъ, за германския народъ и неговитѣ покрити съ слава водители.

Утрѣ сутринята гоститѣ ще отплатуватъ за Ессенъ.

Берлинъ. На „Берлинеръ Тагблатъ“ съобщаватъ отъ Базелъ: „Кориере де ла Сера“ съобщава, че прѣдложението на папата за миръ ще бжде вѣроятно прието отъ централнитѣ сили по отношение на неговитѣ основни идеи и че подобно разположение владѣло, по принципъ и у правителствата на сгласението.

„Манчестеръ Гуардианъ“ съобщава сжщо, че отговорътъ на съюзницитѣ на Папката нота ще бжде такъвъ, че ще бждатъ възможни понататѣшни прѣговори.

Вена. Агенцията „Стефани“ съобщава, че единъ веропланъ отъ марианата потопилъ една неприятелска подводница въ горната часть на адриатич. море като хвърлил бомби, които я улучили.

Кореспонденцъ бюро е опълномощено отъ компетентно мѣсто да заяви, че не се касае нито за австроунгар. нито за германска подводница.

Една нова рѣчь на канцлера.

Имперскиятъ канцлеръ направи въ вторникъ прѣдъ главната комисия на Райхстага нови съобщения върху тайнитѣ договори на антантата, които иматъ за прѣдметъ раздѣлянето на Турция. Той разглежда

освѣтъ това мирната акция на Папата, както и отношенията на Германия къмъ нейнитѣ съюзници и благоприятното военно положение на централнитѣ сили.

Канцлерътъ каза относно отношенията срѣмо съюзнитѣ страни: „Въ пълно довѣрие ние си подадохме ржка за по-нататѣшна работа. Съюзътъ стои здравъ и ненарушимъ, той отговаря на тѣснитѣ отношения, които сжществуватъ между насъ и съюзницитѣ и споредъ които ние сме си дали обѣщание, да подържаме постоянна размѣна на мисли. Що се касае до нашитѣ неприятели, тѣхното число, отъ закриването на Райхстага, се увеличи съ три: Сиямъ, Либерия и Китай.“

Едно разумно основание за неприятелство срѣщу насъ не е сжществувало за тѣзи страни. Тѣ сж дѣйствували изключително подъ давлението на антантата и на Сѣверо-американскитѣ Съединени държави, които сж твърдѣ влиятелни въ Либерия и въ Китай. Ние не оставихме у тритѣ страни никакво съмнѣние върху това, че ще ги държимъ отговорни за нанесенитѣ врѣди на германскитѣ интереси съ нарушение на международното право.

Що се отнася до отношенията ни къмъ нашитѣ съюзници, то не само въ политическо отношение, но и по всички други военни мѣроприятия владѣе пълно единство въ противовѣстъ на отношенията на нашитѣ неприятели.

За това заслужава главното командувание нашата особена благодарностъ. Единството въ воденето на военитѣ операции отговаря на успѣха.

Канцлерътъ слѣдъ това събщи една телеграма на генералъ фелдмаршалъ фонъ Хинденбургъ върху военото положение:

„Нищо не доказва повече ефикасността на нашата подводна война, отъ придружената съ голѣми загуби настойчивостъ, съ която англичанитѣ и французитѣ продължаватъ опититѣ си, да ни сломятъ

военно на западния фронтъ още тази година. Съ поставяне на най-силенъ материялъ и хора, англичанитѣ искаха подиръ най-внимателна подготовка, за втори пътъ вече, за кратко врѣме да сполучатъ да проникнатъ въ нашитѣ Фландрийски позиции. Голѣми сили и такива отъ тѣхни съюзници бѣха, освѣтъ това, пригответи да извършатъ, слѣдъ проникването, пробивъ на линиитѣ и да прѣминатъ слѣдъ това къмъ завладяване на Фландрийското крайбрежје и унищожение на базиснитѣ пунктове на подводницитѣ. И двата пкти пропадна силната неприятелска атака при най-тежки загуби. Върѣкки най-безпоощадното поставяне въ боя на хора, неприятелътъ не можа да прѣмине за дъ полето отъ ями прѣдъ нашитѣ позиции. По сжщитѣ причини както въ Фландрия, тѣй и при Вердюнъ, почна на 20. VIII. една френска атака на широкъ фронтъ. Артилерийскитѣ дѣйствия, съ които отговорихме, докараха тукъ забавяне при почването на неприятелскитѣ атаки. Нашата пѣхота показа верѣдъ артилерийскитѣ боеве чрѣзъ успѣшни контра-удари своята извѣрнадна нападательна мощъ. И тукъ французитѣ сполучиха да завладѣятъ само отдѣлни парчета, безъ значение, отъ полето ями при най-грамадни загуби.“

Единъ погледъ во всички фронтъе показва, че военно въ начало на 4-тата военна година ние стоимъ тѣй благоприятно, както никога по-рано. Успѣхътъ по суша отговаря на успѣха по море. Канцлерътъ слѣдъ това изтъкна, че прѣзъ Юлий сж били потопени отъ насъ, по най-новитѣ публикувани съобщения, 811000 тона. За това е непонятно, че въ страната на противника не се забѣлзва още, да си пробива пътъ мисльта за миръ, а камо ли пъкъ за миръ, който да включва откази.

Слѣдъ това канцлерътъ прѣмина къмъ съобщение на по-нататѣшнитѣ тайни конвенции на нашитѣ врагове и даде едно хронологическо изложение. На 7. IX. 1914.

Петръ цѣла нощъ не можа да спи. Въ главата му се загнѣзди една мисль, която настойчиво обзе цѣлото му сжщество. Той почувствува въ себе си една вѣтрѣшна сила, която до сега незнаеше.

Азъ съмъ здравъ, мисльше си той. Имамъ достатъчно кръвъ. Защо да не пожертвувамъ часть отъ нея, за да спася единъ такъвъ великъ за народа човѣкъ? Най-сетнѣ, какво е моя животъ въ сравнение съ онова, което има по-велика цѣна? Духътъ на тѣн човѣкъ весели и радва хиляди.

Петръ посрѣщна още сутринята доктора съ брадата съ твърдо рѣшението.

— Господинъ докторе, азъ научихъ, че за да се спаси господинъ С. е нужна човѣшка кръвъ. Ако това е тѣй, заповѣдайте, вземете отъ мене, спасете тоя цѣненъ човѣкъ. Богъ ми е далъ кръвъ достатъчно, азъ да бжда и азъ съ нѣщо полезенъ на свѣта.

Доктора бѣше поразенъ. Той съ смущение побърза въ стаята на болния.

Още сжщия день се извърши това велико тайнство на медицината.

На кревата стоеше болния музикантъ, а до него на столъ Петръ. Лицето на С. бѣше жълто и измѣршавало. Доктора заложилъ нѣкакъвъ инструментъ, нѣщо като помпа, съ една край въ ржката на болния, а съ друга въ тѣна на Петра. Машината почна да дѣйствува. Лицето на болния почна да оживява и лекъ румянецъ се появилъ по него. Петръ слабѣеше, по лицето му се чувствуваше, че огъня на организма изтича...

Слѣдъ нѣсецъ болния не само издръжа операцията, но се и засили. Наново загляхналия рожалъ почна отъ врѣме на врѣме да разнася звучитѣ, излѣзли изъ подъ ржката на майстора.

Петръ отслабна.

Името му се разнесе по цѣлъ градъ. Поклонницитѣ на музиканта лично се явяваха да му стискаатъ ржката и да му благодарятъ. Самия музикантъ на нѣколко пкти му благодарилъ, но Петръ скромно се отарѣщаше отъ всичко това и чувствуваше нѣкаква неловкостъ.

Човѣшки дългъ е Господинъ С. на всѣки да помогне на ближния си съ каквото може. Мойта награда е, че пакъ ще чувамъ тая хубава музика, която десетъ години чувамъ азъ и която само вие можете да свирите.

Музиканта, сестритѣ му, докторитѣ бѣха поразени отъ това, което извърши една тѣй груба на видъ натура, въ която най-малко можеше да се подозира такъвъ духъ на жертвуване. Тѣ скоро научиха, че Петръ е бѣденъ, че има голѣмо семейство въ село и рѣшиха да го отблагодарятъ. Доктора взе на себе си задачата да даде на Петра да дѣ

хиляди лева.

Единъ день докторъ свѣсти Петра въ стаята му, дълго нѣщо му говори и най-сетнѣ му прѣдложи, като скромно изразъ на голѣма благодарностъ, паритѣ.

Петръ се смути на първи мигъ, но скоро се сепна и твърдо каза на докторъ:

— Господинъ докторъ, вие ме обиждате. Азъ своята кръвъ я давамъ, но не я продавамъ. Занесете паритѣ обратно. Азъ сторихъ това отъ голѣма любовъ, отъ едно човѣшко чувство и повѣрвайте ми, че духовната награда, която получихъ, като върнахъ на свѣта знаменития музикантъ С. ми е достатъчна.

Доктора не посмѣя да възрази. Той напуста стаята на Петра съ зашеметена душа.

Това е тя истинската жертва за другитѣ си истинские той. Вървона жертва! Но колцина отъ хората сж способни на нея!

год. неприятелската коалиция рѣши да сключи само общъ миръ. На 3. III. 1915. год. Русия постави за сключване на мирътъ слѣднитѣ искания, съ които Англия се съгласи чрѣзъ една нота отъ 12. III., и Франция съ нотата отъ 12. III. Русия трѣбва да получи слѣднитѣ области: Цариградъ съ европейския брѣгъ, морскитѣ тѣсинни и южната част на Тракия, островитѣ на Мраморно море и островитѣ Имбросъ и Тенедосъ. На малоазийския брѣгъ полуострова между Черно море, Босфора и Измирския заливъ до рѣка Сакрия на изтокъ. Слѣдъ поставяне на тази база прѣзъ 1915-16 год. продължиха прѣговоритѣ. Въ течение на тѣзи прѣговори на Русия бѣха обещани арменскитѣ вилаети Трапезундъ и Кюрдестанъ.

Франция ангажира за себе си Сирия съ Анада и Мерсина и лежаната сѣверно хинтерландъ до Сивасъ Карпутъ. Частта на Англия бѣ Месопотамия. Относно останалитѣ земи на Малоазийска Турция бѣ рѣшено подѣла въ английски и френски сфери на интереси, за Палестина единъ видъ интернационализиране.

Сега дойде мирната манифестация на Папата.

Сѣга да мисля, че съдържанието ѝ е известно. Основната мисълъ на тази манифестация отговаря на положението, което заема Папата съ цѣлата своя личностъ и на мисията, която той има, като глава на християнския католически свѣтъ.

Въ реда на своитѣ мисли Папата поставя като най-важно, че на мѣстото на силата и оржкнетото трѣбва да стѣли формалното право и християнскиятъ духъ. Върху тази база той развива своитѣ прѣдложения за третейски слѣдъ и разоружение и дохожда до по-нататъшни изводи, които той прѣдлага за врѣмето слѣдъ настѣпването на мирътъ.

Канцлерътъ заяви, че ще вземе окончателно и по отдѣлно позиция спрямо конкретното съдържание на посланието едва тогава, когато ще стане едно споразумѣние съ съюзницитѣ. Прѣди всичко трѣбва да се противопоставя на твърдението, че Папското рѣшение е повлияно отъ централнитѣ сили. Азъ констатирамъ, че манифестацията на Папата до воюващитѣ сили, тъй както тя е известна отъ пресата, е резултатъ на продължително обмислено рѣшение на главата на католическата църква.

Върху материалната страна на папското послание азъ не мога сега да се изжака. Но азъ съмъ готовъ да влезя въ контактъ съ Комисията на Райхстага въ по-близки разсъжания до даването на отговора.

Изразявамъ надежда, че тази обща работа ще ни доведе по-близо до цѣлта, която ние всички носимъ въ сърдцето си: „Единъ почетенъ миръ за отечеството.“

Д-ръ Др. Гергановъ
Етап. лѣкаръ
2 армия.

Маларията.

Слѣдъ опитътъ на генералъ Сарай да пробие нашия южен фронтъ, опитъ който пропадна съ голѣми загуби за противника, настѣли спокоествие.

Скоро, обаче, наза нашитѣ войски надвисна нова опасностъ — маларията. Смѣщата опасностъ застрашаваше и нашия противникъ.

На фронта на нашата армия противникътъ напустава долнината на р. Струна и се изкачи по гребенитѣ на Круша-планина. Може би причината отъ военно и политическо естество прѣдизвикаха, прѣди всичко, това отстъпление. Несъмнено е, обаче, че една голѣма роль е играла и страхътъ отъ маларията.

Нашитѣ войски не биваше да напуснатъ позицитѣ си, нѣщо повече даже: прѣднитѣ имъ части излѣзоха напредъ, за да държатъ връзка съ отстъпващия противникъ.

За да се запази бойната готовностъ на нашата армия, оставаше ѝ въ низинитѣ на р. Струна и Будковското и Тахиско езеро и по брѣговетѣ на морето налагаше да се взематъ всички мѣрки за завардането частитѣ отъ маларията.

Такива мѣрки се прѣдложиха. За голѣмо съжаление, тѣ по различни причини не можеше да бъдатъ приложени съ всичката имъ строгостъ и послѣдователностъ.

Добра воля не липсваше.

Много по-често липсваше нужностъ срѣдства, а не рѣдко липсваше пълното схващане на нуждата отъ прѣдложенитѣ мѣрки и тѣхното голѣмо значение за завардането мората отъ маларията.

Въ това отношение, обаче, всѣки денъ носи подобрѣнитѣ. Борбата съ маларията е тръгвала по правѣтѣ и съ общи усилия ще постигнемъ своята цѣлъ: да забележамъ разрушима бойната сила и волята за побѣда на нашата храбра армия и прѣдъ тази опасностъ.

Маларията се прѣнеса чрѣзъ комаритѣ. За да прѣнесатъ заразата, обаче, комаритѣ трѣбватъ прѣди това сами да я получатъ отъ нѣкогдѣ. Въ началото комаритѣ сѣ чисти отъ зараза. Тѣ я взематъ отъ болнитѣ отъ малария при ухаляването. Болнитѣ и заболѣлитѣ отъ малария войници носятъ въ кръвта си заразата на маларията — отъ тамъ при ухаляване я взематъ комаритѣ. За това за да завардимъ войскитѣ отъ малария всѣки болевъ и заболѣла войникъ трѣбва да се изважда отъ частта си и изпраща на лѣкуване. Задържането на болнитѣ и заболѣли войници отъ малария въ частитѣ е опасно, защото тѣ носятъ заразата въ себѣ си. Болнитѣ и заболѣли отъ малария трѣбва да се заварѣватъ въ частитѣ, си слѣдъ като оздравѣятъ — когато нѣматъ вече зараза въ кръвта си. Лѣкуването на маларията и ухаляването на заразата въ кръвта на болнитѣ става чрѣзъ хиининъ. Хиининътъ е едно сигурно срѣдство за лѣкуването на маларията и ухаляването на паразититѣ. Имамъ казано, маларията се лѣкува бързо и сигурно съ хиининъ. За това е нужно, обаче, лѣкуването да започне още въ първитѣ дни на заболѣването съ достатъчно силни количества хиининъ и да продължава редовно и трайно. Колко хиининъ, кога и какъ трѣбва да се дава той е казано въ наредбата по армията № 13 отъ 24. Априль т. г. Дългъ на всѣки войникъ

и офицеръ е да се придържатъ строго о тази заповѣдъ и да взематъ хиинина точно по указанията на лѣкаря.

Но хиининътъ не е само срѣдство за лѣкуване на маларията. Той е срѣдство и за прѣдпазване отъ нея. За това въ всички части отъ армията е заповѣдено да се взема хиининъ прѣдпазвателно — за завардане отъ маларията. Какъ, кога и колко хиининъ да се взема за тази цѣлъ е казано също въ тази заповѣдъ. Наистина, нѣкои заболѣватъ отъ малария, макаръ и да взематъ прѣдпазвателно хиининъ. Числото, обаче, на заболѣлитѣ отъ малария въ ония части, които взематъ редовно прѣдпазвателно хиининъ, е по-малко, а и заболѣваната сѣ по-леки и оздравѣватъ по-бързо.

За това, казватъ винаги веднага когато заболѣете и вземайте редовно хиининъ, когато се прѣдпите прѣдпазвателно и лечебно. Съ това ще изплатите не само единъ дългъ къмъ себѣ си и домашнитѣ си, но и единъ патриотиченъ дългъ къмъ отечеството, като завардите здравето и силитѣ си.

Заповѣдъ на 2 отдѣлна армия.

№ 155.

15. Августъ 1917 г.

§ Днесъ **Негово Величество Царя** благоволитъ да ме повиши въ чинъ **Генералъ** отъ пѣхотата и да ме награди съ народния орденъ за военна заслуга I степенъ съ брилянти.

По този случай, **Негово Величество Върховния Вождъ** на армията, ми заповѣда да прѣдамъ на всички чиновове отъ повѣрената ми армия **Неговата дълбока и сърдечна благодарностъ** за самоотвержената имъ и вѣрна служба на Царя и Отечеството и че Той силно вѣрва въ непоколебимата твърдостъ и стойкостъ на армията за довършване великото дѣло — обединението на България.

Като отдавамъ повишението и наградата си на заслугата на всички чиновове отъ 2. Армия, изказвамъ имъ моята сърдечна благодарностъ.

Ком-ющъ Армията **Генералъ** отъ пѣхотата: **Тодоровъ.**

ПОСЛѢДЕНЪ ЧАСЪ.

Берлинъ. Вчера Императорътъ замина за фронта въ Фландрия, за да изкаже на дѣйстваущитѣ тамъ войски благодарноститѣ на отечеството за героичната имъ доблестъ. Произнасяйки една рѣчь, Императорътъ каза: ние ще се биешъ, докато противникътъ се изтощи. Всѣко отъ германскитѣ племена знае кой е причинителя на тази война и кой е нашия главенъ неприятель; че това е Англия понеже тя разпространява навсякъдъ „по свѣта своята омраза“ противъ Германия, Англия е, прочие, която трѣбва да бжде прѣди всичко, сломена, каквито и да бждатъ затрудненията за постигането на тази цѣлъ. Ако Англия е горда и се мисли ненаранима, вие ще докажете, че можете да я бие. Цѣната нѣ борбата — това е германскиятъ народъ, свободата за животъ, свободата на моретата, свободата у насъ. Съ Божията помощъ ние ще свършимъ славно борбата.

Бернъ. Споредъ „Манчестеръ Гардианъ“, на министръ прѣдседателя Лондъ Джорджъ билъ врѣченъ

единъ мемораръ, съ който се иска отъ английското правителство, колкото е възможно по-скоро да търси случай — да започне прѣговори за постигането на единъ справедливъ и траенъ миръ. Меморарътъ е подписанъ отъ почти 500,000 души и отъ прѣдставителитѣ на работническитѣ съюзи, които броятъ 900,000 членове.

Будапеща. Българскиятъ Министръ Прѣдседателъ г. Радославовъ е далъ едно интервю на кореспондента на „Азъ Ешъ“ и досежно постажката на Папата заявилъ слѣдното: „Нотата на Папата е пропита отъ чело-вѣколюбиви чувства, които ще намѣрятъ симпатиченъ отзвукъ въ сърдцата на всички народи“. Г-нъ Радославовъ не вѣрва, че Папата е сондиралъ прѣварително правителствата. Папата се обърналъ къмъ цѣлото човѣчество. Досежно България, казалъ г. Радославовъ, нотата не е несправедлива къмъ нея. Папата желаетъ шото балканския въпросъ да бжде справедливо уреденъ. Българитѣ освободиха, съ цѣната на свръчовѣшки жертви, поробенитѣ си братя въ Македония и Егейското крайбрежие: Тѣ изтрѣгнаха Добруджа отъ мощна Русия. Никой не може да се съмнѣва, че тѣ спечелиха тѣзи територии въ героични боеве. Тѣхнитѣ придобивки сѣ само една справедлива награда за българския народъ“. Говорейки за сюзата съ Централнитѣ империи и Турция, българскиятъ Министръ Прѣдседателъ казалъ, че всѣки день единството съ съюзницитѣ, затвърдено съ кръвъ, закрѣпва и ще продължи и прѣзъ мира. Маневритѣ на тайнитѣ съглашенски агенти сѣ не празни и ще се сложатъ прѣдъ бдителността на държавнитѣ имже, които биятъ шото тѣзи интриги да не могатъ да нарушатъ хармонията между съюзнитѣ народи.

Амстердагъ. На „Алгемиинъ Ханделсбладъ“ съобщаватъ отъ Стокхолмъ: Ромскиятъ кралъ е купилъ едно имение за себе си и двора въ Херсонския полуостровъ.

Стокхолмъ. Кореспонденцията „Сверъ-огъ“ се научава отъ Петроградъ, че Министрътъ на Външнитѣ работи Г. Тересченко е заповѣдалъ рускитѣ посолства и легации да отказватъ паспорти и каквато и да било поддръжка на всички руски политически емигранти, които желаятъ да се върнатъ въ Русия прѣзъ Германия.

БЮЛЕТИНЪ

за дѣйствиата на 23-и августъ 1917 г.

МАКЕДОНСКИ ФРОНТЪ.

Сѣверно отъ Битоля и въ завоя на Черна, слабъ артилерийски огънь, а на мѣста и пушечна прѣстрѣлка. Въ Мжглеско, безпокоителенъ огънь. По двѣтѣ страни на Вардара, слабъ артилерийски огънь, поживенъ по участъка южно отъ р. Куна. Край долина Струма отдѣлни артилерийски изстрѣли и патрулни схватки.

Неприятелски авиатори хвърлиха безрезултатно бомби по известни участъци, въ тила на позицитѣ ни.

РОМЪНСКИ ФРОНТЪ.

Нищо важно за отбѣлѣване.

Щабъ на Дѣлата Армия.

Редакторъ поручикъ **К. Георгиевъ.**

Кривитъ смѣтки на Ромжния.

Покъ това заглавие „Пестеръ Лодаръ“ пише:

Прѣдстои едно прѣмѣстване: правителството ще бѣде оставено на разположение на ромжнското правителство. Еврейската революционна организация действително се съпротивлява на народното събрание на революционеритъ въ Оденса си е прѣдложилъ усугубитъ, да приведе тази работа въ редъ. Ний можемъ, следователно, да бждемъ спокойни: кралство Ромжния, което се намира въ този моментъ на военна ноща, ще разтовари своитъ оковани държавни кашелари, тъй че ще може да се намира въ бждеще подъ единъ постояненъ адресъ. Ромжиската сѣдба е горчива. Ромжния трѣбва да прѣдприсеме най-печалното отъ всички пѣтлестивия въ единъ моментъ, който обръща всѣка нейна надежда за единъ обратъ на военното щастие въ страшна увѣреностъ, че сега

всички жертви сѫ напрасни, и че послѣднитъ възможности за ново спечелване на загубенитъ алашки земи съ бой, сѫ изгубени. Ако до сега тя се е намирала сега не може вече да се надѣе. Сѣдбата ѝ ва думата си. Откато Ромжния взе позорното рѣшение — поворно прѣди всичко спрѣмо нейното собствено бждеще — да нападне своитъ стари съюзници, и отъ онова тежко прѣдзвикателство спрѣмо сѣдбата до сега, положението на свѣта отъ основа се промѣни и на наблюдателния погледъ измѣнаше да е дѣло на единъ суеутенъ, сега се показва като дѣло на единъ безумецъ. Кралъ Феѣтинандъ блуждае отъ едно полесражение къмъ друго, около кърванитъ останки на своята загубена страна, единъ двоенъ ренегатъ, когото даже трагичното достоинство на Ахсферъ не може да рѣдигне.

За 11. актъ къмъ Триестъ.

К. Фр. Новакъ отъ Италианския фронтъ пише въ Нѣм. вѣстници: Макаръ Кадорна да бѣше приготвилъ за своята офанзива при Азияро прѣзъ Юни сили, които числено прѣвъзхождаха четворно тѣзи на защитата, все пакъ той трѣбваше да се увѣри, че даже съкрушителното количество на гѣхотата на тѣхнитъ фронтъ не доведе до желаните резултати. Непосрѣдствено следъ пропаване на офанзивата въ планинската областъ, близо бѣ прѣдположено, че методичнитъ мѣнаши Кадорна отново ще се отклонил, следъ своитъ Тиролски разочарования, къмъ Изонцо. И действително, той остава вѣренъ на себе си и на своитъ убѣждения, да бие единъ пътъ тукъ, единъ пътъ тамъ. Той отново се обръща срѣщу Изонцо.

Почти цѣлото време следъ спирането на планинскитъ сражения, свързани съ толкова загуби, прѣкара Кадорна въ приготовления, за които той навѣрно е получилъ директиви отъ други военачалници, директиви относно количествеността на силитъ, но не и съвети, какво би трѣбвало да прѣдприсеме той въ стратегическо отношение. Тѣзи приготовления продължиха единъ периодъ отъ около 7 седмици. Веднага следъ Тиролскитъ боеве голѣми части отъ 6. Итал. армия, която бѣ доста силна, бѣха прѣмѣстени на Изонцо. Значителна частъ отъ артилерията, бригадитъ и каречнитъ отделина, които прѣзъ Юни бѣха още въ Тиролъ, сравнително бърже бѣха поставени при Изонцо.

Върау цѣлѣта на Кадорна не може да има съмнѣние — тя е Триестъ. Подчинявайки се на английскитъ заповѣди, да облекчи тежко обременитъ англичани на фронта въ Фландрия, руситъ и ромжнитъ въ Молдова, италиански орджия и миноквѣргачки отъ най-разенъ калибръ почватъ да гърмятъ отъ тази заранѣрано.

НАУЧНИ

Получаване на спирта отъ карбидъ.

Прѣди нѣколко време стана извѣстно, че сѫ сполучили да добиятъ спиртъ отъ карбидъ. Този въпросъ е особено важенъ, тъй като получаването на една такава течностъ, която до сега се получаваше главно отъ царевичата, за въ бждеще, ще може да се добива отъ камъне. Както е извѣстно, карбидъ се получава отъ разтопяването на варѣта, наведенъ съ въглища, въ електрически печи.

Електрическото дружество „Лонза“ въ Швейцария е успѣло да получи спирта отъ карбидъ, за което му е дадена отъ държавата една концесия (право за ползуване) на 20 години. Фабриката ще се строи 1 1/2 година и работата ще може да започне едва прѣзъ есента въ 1918 г. Ще струва, ведно съ изпитъ 8 милиона лева. Ще бжде построена на едно пространство отъ 165 хиляди кв. метра и ще произвежда годишно 7,500 тона чистъ спиртъ. Прѣдвидено е, обаче, да се получава 10 хил. тона — тѣкмо толкова, колкото е годишния вносъ на спирта въ Швейцария. Освѣнъ спиртъ фабриката ще произвежда оцетна киселина и други второстепенни продукти.

Споредъ практическитъ прѣсметания за 1000 кгр. спиртъ ще бждедъ нужни: 2000 кгр. карбидъ и 500 куб. метра водородъ. А за получаването на 2-тъ хиляди кгр. карбидъ ще сѫ нужни: 4000 кгр. варовитъ камъкъ и 2500 кгр. въглища. Възможно е, че тоя новъ начинъ за получаване на тая отъ голѣмо практическо значение течностъ, да ни доведе къмъ изкуственото получаване и на други такива течности, а може би, и на хранителни материали.

(Изъ Naturwissenschaften).

Коякъ отходнитъ гѣста далечъ отъ бѣлага; изкопавай ги дълбоко и всѣки денъ ги засипвай съ прѣтъ!

СЛЪНЧЕВЪ УДАРЪ.

Слънчевия ударъ е твърдъ сериозенъ случай, който може да прѣдизвика спирание циркулацията на кръвта и, безъ съмнѣние, се явява начало на задушване.

Признацитъ на слънчасването сѫ: пълно неразположение, несигурна походка, чрѣзмѣрно потене и, най-послѣ, кръвѣщива блѣдностъ, която прѣдшествава падането въ несвѣсть.

При първия знакъ на слабостъ, болниятъ да се заведе на сѣнка, да му се разкопчатъ дрехитъ, за да сѫ свободни шията и гърдитъ, да се простре на земята съ глава неподвижна, да се напрѣска лицето му, или по-добрѣ, да се плиска съ мокра кърпа лицето, гърдитъ и шията му.

Въ случай на продължителенъ припадъкъ, ще трѣбва да се упражни надъ болния ритмичното теглене на езика, а щомъ е възможно, да се повика и лѣкаря.

Учете нѣмски.

1. gib mir ein Stück Brot
(гип мир айн шюк брот)
— дай ми парче хлѣбъ.
2. gib mir ein Glas Wasser
(гип мир айн глас вѣсѣр)
— дай ми чаша вода.
3. das ist ein Soldat
(дас ист айн солдат)
— това е единъ войникъ.
4. das ist ein Offizier
(дас ист айн офицѣр)
— това е единъ офицеръ.
5. das ist eine Kompagnie
(дас ист айне компанѣй)
— това е една рота.

Български притчи.

1. Обичамъ на добрия да служа, а не на злия да заповѣдвамъ.
2. Умъ прави, глава тегли.
3. По-добрѣ на една перѣ господаръ, а не на хиляда слуга.
4. Обичай приятеля си съ гърбицата му.
5. Дѣвъ очи сайбийски струватъ двѣстъ комшийски.
6. Гършитъ ги съсипва салтаната на българитъ — ината.
7. Бѣгай отъ тогова, който нѣма срамъ отъ хората.
8. Ако краката не слушатъ главата, тежко и на крайата и на главата.
9. Ако злото не наскочишъ, злото ще те наскочи.
10. Ври ли ти гърнето, ще намѣришъ вѣрна дружина.

ПОЩА.

В. Т. 12 В. ПОЩА.
Всѣкакви събития изъ живота на полка, които прѣдставляватъ интересъ за другитъ части, ще бждедъ помѣствани въ вѣстника. Отдѣла въ него „Изъ живота на частитъ“ е откритъ специално за такъвъ материал. Освѣнъ това редакцията ще се старее да дава отговори на всѣки въпросъ, който ѝ се прѣдложи за освѣтление.

За по-голямъ редовностъ писменитъ материали да се изпращатъ чрезъ полковния кореспондентъ, комуто е възложена задачата да ги събира.

Поручикъ Ст. 1/4 бригада. Редакцията чѣка отъ Васъ въ най-скоро време цѣнни съдѣния изъ живота на бригадата.

Сътрудницитъ на Весела Бѣлаасидр.
За мѣсечното войждико хумористично списание вашето съдѣйствие било крайно цѣнно.

Почката. 2 Дивиз. транспортъ. Освѣнъ стихотворения, пращайте ни и постоянни кореспонденции.

СПИСЪКЪ

на помертвувателитъ за фонда 2 Армия.

1. Народния прѣдставителъ Никола Алтимирски . . . 25,000—
 2. Народния прѣдставителъ Крумъ Чапрашиковъ . . . 20,000—
 3. Михалъ Теневъ София . . . 500—
 4. Подполковникъ Йосифъ Петровъ . . . 20—
 5. Полковникъ С. Добревски . . . 20—
 6. Д. Жостовъ . . . 10—
 7. Събрани отъ зжболѣкаря при шаба Сен. поручикъ Цариградски . . . 96-50
 8. Редника при Комендант. Секция Никола Георгиевъ . . . 50—
 9. Кмета на гр. Дупница Събрани отъ Дупнишки граждани 9,812-50
Прѣдадени му отъ Дупниш. Израл. община 5,743-15 15,555-65
 10. Леонъ Капонъ — събралъ отъ пожертвования на израилитяни отъ Пловдивъ, Гюмюрджина и Драма . . . 7,285—
 11. Техническо бюро на инженеръ Ива Аврамовъ С-ие София . . . 500—
 12. Софийски търговецъ Рихардъ Букувъ . . . 15,000—
 13. Поцковъ — търговецъ отъ с. Враня . . . 5,000—
 14. Германски Подполковникъ Вагнеръ Н-къ на пионертъ 73 при 2 Армия . . . 100—
 15. Отъ фирмата Рихардъ Букувъ . . . 60,500—
 16. Отъ фирмата Д. П. Кудоолу . . . 44,500—
 17. Отъ фирмата Никола Ива Тодевъ . . . 33,000—
 18. Отъ фирмата Ива С. Чапрашиковъ . . . 26,675—
 19. Отъ фирмата Херцогъ и С-о . . . 1,870—
 20. Д. Клифонъ . . . 24,000—
 21. Рихардъ Букувъ . . . 63,000—
 22. Д. И. Кудоолу . . . 21,000—
 23. Никола Ива Тодевъ . . . 11,150—
 24. Ива С. Чапрашиковъ . . . 51,000—
 25. Херцогъ и С-о . . . 5,540—
 26. Зап. Сан. Капитанъ Д-ръ Керемекчиевъ . . . 100—
- 431,472-15

КЪМЪ ПОЛКОВИТЪ КОРЕСПОНДЕНТИ

Въ „Вѣстника на втора армия“ ще се помѣстватъ важни бойни дѣйствия на частитъ, заедно съ имечката на ония чинове, които сѫ се отличили въ тѣхъ. Редакцията моли да ѝ се изпращатъ подобни кореспонденции, **НО КРАТКИ.**

Редакторъ Поручикъ Н. Георгиевъ.

Издателъ на фонда ВТОРА АРМИЯ.

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръжкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

ЕДИНЕНИЕ И ВОЛЯ

Правъ е билъ Бисмаркъ, като отблъзвал на едно мѣсто въ мемоаритѣ си, че ще дойде време, когато Германия ще трѣбва да отстоява себе си, не само съ ума си, но и съ проявленята на една непоборима воля. Мисълта на желани Канцлеръ дойде да подчертае една друга истина, която съпжествува днешната война.

Мисълта, че силата на сѣврѣмената държава не е въ количествотъ на пушкитѣ, топоветѣ, войскитѣ и златото, а въ оная сила, която удохотворява, движи, по тѣнитѣ пътища на побѣдата, тия срдства за борба.

Благодарение на тая сила нация Четворенъ Съюзъ до сега не само е осрищала съ нужната съпротивна сила ударитѣ на многобройния неприятель, но и самъ му е нанасялъ тежки и непоправими удари.

На бжджия историкъ нѣма да му стигне живота, за да проучи тронхода, развитието и организирането на тая набивала и непоборима мощь, що народитѣ на Четворенъ Съюзъ проявиха въ борбата си съ цѣль свѣтъ по всички фронтове.

Каква е тая сила, която прѣгръща качеството въ количество — дѣйствието на единъ войникъ, на единъ топъ да равнява съ дѣйствието на стотни войници и стотни топове? Безъ тая сила днесъ нация Четворенъ Съюзъ нѣмаше да заема това навидно положение на бойнитѣ театри, което има.

Кои е тая сила?

Не са погледнемъ какво става въ държавитѣ на оная многоглава коалиция, които се бори съ насъ.

Слѣдъ това ще погледнемъ какво става въ Съюза и ще прокарваме оная разлика която ще ни створири на въпроса.

Най-напрѣдъ Англия и Франция.

Татъ работата, сравнително, тече при по-благоприятни условия.

Народа въ своето мнозинство, макаръ и още не прогледалъ истинскитѣ цѣли на войната, и макаръ, че желанието за побѣда да го е направило гражданитѣ на тия народи, равни по своета пожертву-

вателна сила на Германскитѣ граждани, все съществува сплотеностъ въ тѣхъ и прѣдставляватъ известна значителна сила.

Напоследъкъ все военни и политически събития дойдоха да нарушатъ равновесието въ тия държави, да склсатъ връзкитѣ на тѣхното вътрѣшно единение. По слобосния въпросъ за войната и мира обществото у тѣхъ почна да се дели на два противоположни, а именно, и враждебни лагери.

Има ли съмнѣние, че това не остава безъ влияние върху армията на тия държави?

Да хвърлимъ погледъ върху Русия. Тамъ е хаосъ и анархия. Държавата се намира въ процесъ на стрѣшно политическо и класово дѣйствие. Тамъ работятъ непоборими сили на разкъсване вътрѣшното единство. Да погледнемъ армията на тая злочеста държава. Не е ли тая отражение на това, което става въ самата държава?

Клемансо въ свои органъ "Омъ Аншение" съ крѣвави сълзи плаче върху положението на тая своя същаница, като съзнава, че то е източникъ на всички злини, които ще дойдатъ върху армията и зачатитѣ ѝ.

Той намира, че властта въ Русия се е раздробила, че всѣко съсловие, всѣна народностъ въ тая държава тегли по различни пътища, че е нужна една силна ръка да наложи вътрѣшна дисциплина въ страната и че това е една работа мляко осществима, която трѣбва да лѣгне върху Керенски.

И правъ е Клемансо, че е мжно осществимо да се създава душа за една армия, държавата на която е разнебитена отъ вътрѣшни противорѣчия и разпри.

Но равноръ ли Клемансо, какъ вътрѣшния редъ въ една страна може да бжде строенъ върху отагчени законодателни начала, които са създавани вѣтъ отъ народа? Нима той невяне, че редътъ е проявление на самия народъ? И върва ли той, че силната ръка на Керенски ще въдвори дисциплината въ много милионни маси, изгубили смисъла

на борбата, къмъ която ги канятъ съ принудителни мѣрки?

Слѣдъ като руския народъ се обърка по въпроса за цѣлитѣ на войната, слѣдъ като изгуби вѣрата за блага отъ революцията и получи редъ тежки поражения по бойнитѣ театри, "силната ръка" съ какви срдства ще подигне унадналия му духъ?

Съ старитѣ и нищо незначачи въ него кухи формули за борба съ "руския милитаризъмъ" ли?

Отъ гдѣ да почерпне армията на тоя народъ духовни сили за борба и вѣра въ побѣдата си?

Италия, наредъ съ Англия и Франция, води войната вече двѣ години, безъ Богинята на побѣдата да ѝ се усмихна поне веднѣжъ. Какво липсва на армията на тая държава?

Муницип. ли или хора? Има ги тѣхъ тя достатъчно. Какво ѝ липсва?

Ще може ли, най-сетѣ, Гърция да разчита на военни успѣхи, ако народа на тая държава и до днесъ се дѣли на различни течения съ противоположни тежнѣния?

Не е ли ясно, че побѣждава само този, който страстно иска побѣдата, който обича повече отъ себе си това, за което се бори? Този народъ, който е сплотенъ около една мисль и обединенъ въ една воля?

Не е ли тъкмо това, което наблюдаваме въ държавитѣ на нация Съюзъ?

Германия се бори съ една коалиция, която на всѣка цѣна иска нейното унищожаване. Цѣната на борбата за Германия, както каза недавна Кайзера — това е германския народъ, свободата за животъ, свободата на моретата.

И това лежи днесъ въ кръвта и волята на всѣки единъ германецъ отдѣлно и на всички германци заедно.

За Австрия въпроса е сжчи.

Турция знае отъ съглашенскитѣ договори, че нейното съществуване е на карта и че нейната борба е за животъ или смъртъ.

България, която влезе въ Великата война съ цѣль да поправи несправедливоститѣ на Букурешкия договоръ и съ всенародно усилне да добие своето обединение — сж-

що знае каква участь ѝ готви една съглашенска побѣда.

Знае сжщо тя, че сега е ударилъ за нея историческия часъ, съ силата на своята воля и тѣрпѣние да извоюва своятъ бжджщъ животъ въ единъ граници, за които въ вѣковетѣ е мечтала, четиридесетъ години се е готвила и три войни е водила.

Не е ли ясно да всѣки българинъ, че или сега или никога? Че едно отслабление на водята, едно нарушение на всенародното единство, силата ще бжде разколебана и многоглавия неприятель ще прѣскочи прага на отечеството?

И ето защо наблюдаваме това единство въ мислитѣ и желанията, тая сплотеностъ вътрѣ, това героично и тѣрпѣливо понасяне на всички невзгоди и мъжкитѣ отъ народитѣ на съюза.

Това е той върховния инстинктъ за съществуване, подкрѣпленъ съ съзнанието за правотата на общото дѣло, за участието на Бога въ него!

Тукъ, въ тая сплотеностъ, въ тая дисциплина, трѣбва да търсимъ тайната на тая голѣма сила на съюза, и източникитѣ на неговитѣ побѣди.

И види се, че враговетѣ, особно англичани и французи, добръ сж схванали това и, като не могатъ да постигнатъ тая сила за себе си, стараятъ се да я разрушатъ у своитѣ мощни врагове, като пушатъ разни срдства въ ходъ, за да разколебаватъ вътрѣшното единство въ тѣхъ.

Но врагътъ и тука е слабъ.

Народитѣ на съюза знаятъ, че лицемѣрнитѣ искания на Америка, Англия и Франция, за демократизация, криятъ намѣрение — да всеятъ смутъ, да склсатъ вътрѣшнитѣ връзки — залогътъ на силата и побѣдата.

И нѣма да се поддадатъ народитѣ отъ съюза на искушенията на лукавия, — да разслабятъ своитѣ сили съ вътрѣшни разпри.

Политическа зрѣлостъ не липсва на тия народи и врагътъ скоро трѣбва да разбере, че свѣткитѣ му и по тая посока нѣма да излезатъ.

Единение и воля до край!

Политиката на Лойд Джордж разклатена.

„Пестеръ Лойд“ пише на уводно място:

Европа кинти отъ рева на ордена. Върата у генералитъ на Съглашението въ въздвигането на мъртвия материал, развърза на Ивищо, въ Фландрия и при Вердюн нови сражения, пълни съ кръв и ужасъ. Отново атакуватъ италианци, французи и англичани фронтъ железнитъ отбранителни фронтове, които се държатъ отъ патриотизма и мъжкия духъ на австро-унгарскитъ и германски войски. Сила на душата срѣщу материална мощь!

Въ не особено душевно състояние изглежда да сѫ народитъ на антигитата. Повърхността на обществения животъ въ западнитъ държави показва едно неспокойство, което говори за кипене и раздвоение на държавно. Правителствата на съглашението, които отпращатъ айска офанзива срѣщу централнитъ сили, сѫ притъвени въ своитъ страни къмъ отбранително положение, което нѣтъ прѣдвидява денъ до денъ повече и повече свободата въ рѣшенята. Втората резолюция на английскитъ работници за провеждане делегати въ Стокхолмската конференция поставя въ затруднение Лойдъ Джордж. Интригитъ, които поставя той срѣщу Стокхолмската конференция и неговото нападение, слѣдъ първото гласуване, срѣщу Хендерсонъ, прѣобърнаха второто гласуване на английското работничество, може да се каже, въ единъ вотъ за или противъ министъръ-прѣдседателя. Положението на Лойдъ Джордж не може да се счита вече за непоколебимо. Хендерсонъ излиза силнѣе отъ борбата, а Лойдъ Джордж разбитъ. Освѣтъ

това, английскитъ президентъ е съвсѣмъ дискредитиранъ чрѣзъ рускитъ министри въ Русия. Изглежда че рускитъ народъ, въпрѣки всички външни прѣчки, е настроенъ непоколебимо за миръ.

Не само работницитъ сѫ, които притискатъ Лойдъ Джордж до стѣната. Четвъртъ милионъ отъ прѣдставители на интелектуалнитъ класи въ Англия сѫ изпроводили на мин. прѣдседателя едно послание за миръ. Европейската съвѣсть въ Англия почва да говори срѣщу политическитъ търговци въ тази страна.

Народитъ въ държавитъ на антантата виждатъ, какъ тѣхнитъ правителства отбѣгватъ страхливо отъ мира, какъ тѣ се обграждатъ съ полицейски мѣрки отъ народа, който иска да се тури край на неговитъ бедствия. Тѣ имаха достатъчно случай, да сравняватъ думитъ съ тѣлата и дѣйствителността. Отдавна трѣбваше да си поставятъ въпроса, какъ може да се обясни странното противорѣчие, што „автократическитъ“ правителства на Австро-Унгария и Германия да прѣдлагатъ миръ на свѣта и да поощряватъ демократическата мисль за единъ миръ на споразумѣние, докато тѣхнитъ собствени министри, пълни съ демократични фрази, сключватъ тайни договори за изнасилване на народнитъ свободи, за унищожение на голѣмитъ културни нации, и продължаватъ войната, която руши безпощадно стари конституционни институции. Централнитъ сили поздравиха веднага съ одобрене мирното прѣдложение на папата и въприеха съ симпатия потика му, да се изключатъ насилията отъ международнитъ отношения. Ще чуятъ ли народитъ на антантата отъ своитъ правителства

отново думи на упорство, както при отговора на прѣдложението за миръ на американския прѣдседател Вилсонъ? Въ Англия и Франция знаятъ, какво послѣдва отъ такъвъ отрицателенъ отговоръ.

Военнитъ дѣйствия отъ 22. VIII. — 27. VIII.

Започнатитъ въ Фландрия, при Вердюнъ и на Италияския фронтъ боеве продължиха съ голѣмо ожесточение и прѣзъ горнитъ дни, безъ да донесатъ съществена побѣда за атакующитъ. Тѣхната, обаче, едновременно иде да ни убѣди, че Съглашението е избрало втората половина отъ настоящиятъ мѣсець за своитъ рѣшителни дѣйствия, прѣзъ това лѣто. Въроятно, то иска да завърши настоящата година отъ войната съ една рѣшителна побѣда, та по такъвъ начинъ да изпрѣвари катастрофата, която му приготвя подводната война. До колко, обаче, сами себе си сѫ излъгали, показватъ добититъ до днесъ резултати.

Прѣзъ тѣзи дни дѣйствията по отдѣлнитъ фронтове се развиха така:

Въ Фландрия. Слѣдъ настъпило кратко затишие, англичанитъ подновиха на 22 того своитъ атаки въ участъка Биксшотъ — Варантонъ. Едновременно съ това, тѣ прѣдприеха дѣйствия и западно отъ гр. Ленсъ. Атакитъ имъ бѣха особено ожесточени источно отъ гр. Ипернъ, на единъ фронтъ около 15 к. м., като усилията имъ бѣха насочени главно по двѣтъ шосета: Ипернъ — Менинъ и Ипернъ — Стаденъ.

Слѣдъ силна артилерийска подготовка, почна пѣхотната атака, прѣдшествувана отъ многобройни бронирани автомобили. Съ хвърлянето на нови и нови сили, атакитъ бѣха повтаряни до 6 пѣти, но безъ успѣхъ. На 23. на англичанитъ се удаде да проникнатъ въ прѣднитъ германски линии само въ два пункта: при Сенъ Жулиенъ и по шосето Ипернъ — Манинъ. На всѣкждѣ другадъ атакитъ бѣха крѣпко отбити. Но и на тѣзи малки придобивки тѣ

До като народитъ на централния съюзъ, всрѣдъ гиганскитъ атаки, устояватъ храбро на своитъ фронтове, въ странитъ на съглашението се разклаща фронтътъ на военнлюбивитъ тѣхни партии.

малко се радваха, защото, единъ денъ по-късно, германцитъ ги контъратакуваха и изгубената частъ отъ позицитъ отново падна въ ржцѣтъ имъ.

При Вердюнъ. Француситъ атаки имѣха сжиятъ изходъ, както и английскитъ въ Фландрия. Слѣдъ безогледното хвърляне на гравемини маси на 20. и 21. того, на француситъ се удаде да се затвърдятъ на в. Тотенъ Манъ и на южния край на горате Рабенъ, както и на в. 334 и гората Фосе. На слѣдующия денъ боеветъ продължиха, като усилията имъ бѣха насочени на в. 304. На една частъ отъ 10-тъ француски дивизии, попълвани на нѣколко пѣти съ прѣсни части, се удаде най-сетнѣ да се закрѣпи на в. 304, слѣдъ като този върхъ бѣ прѣварително изоставенъ отъ германскитъ войски. Всички опити на француситъ на 25. и на 26. того да напреднатъ на сѣверъ отъ в. в. 304 и 344 завършваха безъ успѣхъ.

Боеветъ тукъ продължаватъ.

Италияски фронтъ. Атакитъ и тукъ продължиха съ голѣмо ожесточение. Въ участъка Луца — морското крайбрежие, бѣха хвърлени 40 италиянски дивизии и въпрѣки, че атакитъ се повтарѣха по нѣколко пѣти, тѣ нѣмаха, почти, никакъвъ успѣхъ. Особено ожесточени бѣха боеветъ на платото Карста.

На 25. италиянцитъ повториха, съ особенъ ядъ атакитъ си между Випахъ и морето, като успѣха да заематъ Випахъ и да проникнатъ тукъ тамъ въ прѣднитъ австро-унгарски позиции. Всичкитъ имъ усилия да проникнатъ въ посока на Триестъ проваднаха прѣдъ упоритата съпротива на съюзнитъ войски.

Въ послѣднитъ боеве, споредъ ав-

ХАБИБИ

Шестъ дена какъ сме въ плавание и какъ би било кубаво да се продължава това безъ край. Прилича то на сѣнь, на приказка.

Току-що напуснахме Златния Рогъ до Цариградъ съ неговата Леандрова кула и хвостъ отъ якши, джамии, като игли остри минарета и градини; Босфора съ неговата сключоцивностъ — Долна Баха, която като че се подига изъ водата съ своята дълга златна рѣшетка, съ своитъ бѣло-сѣвени иракори стѣни, колони и ажурни балкони, съ раскошни вили на паша, визири и посланици, които се криятъ въ сочна зеленина и блѣсватъ, ту като бѣла статуя, ту като каскада отъ лѣстници, ту като куполообразни бесѣдки съ полукръгъ отъ орбъ; Дарданелитъ, съ тѣхната чудна тишина на селска гробища. Мимо насъ изкачатъ дребни турски селения. Ослѣпително блѣдятъ на слънцето, въ кипорисови гори, развалини отъ нѣдавни храмове обломки отъ иракори колони, фронтони...

Морето, прѣкрасното Срѣдиземно море, ежеминутно си мѣни цвѣтъ. Ту тъмно-синѣ, ту изумрудно, ту цѣло въ елмази и опали.

Отиваме къмъ Яффа. Публиката систо главно отъ араби. Навсѣкждѣ червени, като кръвъ, фесове, кржли платени шапки, торбани и халати. Тѣ всички се чувствуватъ пълни господари на Истока. Цѣлъ денъ пиятъ кафе, надуватъ наргеле, ѣдатъ пилѣвъ, салата отъ домати, краставици и зелени маслини и сити, доволни, пѣятъ привлечени тжовни пѣсони.

Съ насъ пѣтува и алепски паша. Той е, разбира се, съ харема си, ведно съ евнуха. Харема е въ палатка до единъ отъ трюмоветъ. Съобщенията съ него не се прѣкрятъватъ ни на една секунда. Слугитъ носятъ на подноси шеребетъ, бадеми, стафиди, всѣкакви сладка, кафе, плодова. Прѣзъ плътния брезентъ на палатката се провиратъ зънци на цитра или мандолина и звънящия смѣхъ.

Самия паша е въ I класъ и се показва рѣдко.

Късно вечеръ, когато сѣнь обхваща

всички въ паракола и се чуватъ само ударитъ на машината и шумътъ на вѣлнитъ, двѣ тъмни фигури внимателно се приближаватъ къмъ палатката.

Пашата и евнуха. Слѣдъ това дълго въ палатката свѣти Фенедъ, слуша се спържанъ шопотъ, и дълго черитѣ до нейния прагъ, неподвижната фигура на евнуха.

Късна вечеръ. Туку-що трѣгнахме отъ Родосъ.

Азъ стоя подъ капитанския мостъ, до осветения прозорець на каютъ компанията.

До ушитъ ми достига спържанъ шопотъ и смѣхъ.

Игрятъ си млади араби-момичета. Не имъ се спи. Тѣ отъ арѣме на арѣме поглеждатъ прѣзъ свѣтлия люкъ въ салона на II кл., гдѣто пиятъ чай старшия помощникъ и механика и се закачатъ си рѣхъ.

Азъ като че чакамъ нѣкого. Погледа ми блуждай въ тъмнината и, изведнѣжъ, азъ трѣпвамъ. На двѣ крачки отъ менъ, съ надвѣсени гърди върху желѣзнитъ перила, на горната палуба, стои тъмна, като че

топѣша се въ мрака, фигура! Арабка?!

Тя гледа на менъ втрѣнчено и открила бѣлитъ си, като снѣгъ, зѣби.

И какъ не я забѣлѣзахъ азъ до сега? Отдавна ли е тя така?

Изведнѣжъ, тя бързо се обърна. Заскърпа стѣлба. Нѣкой се качва къмъ насъ. Турчинъ.

Той съ ястребовъ погледъ примѣри менъ и нея.

Тя остана неподвижна, спокойна. Тя иново се обърна къмъ мене и почна да ме гледа.

Ний мълчимъ. Нито тя моя. нито възъ нейния езикъ не знаемъ. Тя по едно арѣме се рѣши да заговори.

— Бейрутъ? — пита тя, като поглежда съ ржка отначало на мене, а подиръ въ пространството,

Азъ отрицателно поклащамъ глава и отговарямъ:

— Яффа!

— А! разбра тя.

Тя показа съ прѣстъ къмъ себе си и рече:

— Бейрутъ!

И нѣкакъ тихичко се засмѣ.

И пакъ мълчание, дълго и на-

прѣгнато.

стрийското комюнике, особено се е отличила 106 опълченска дивизия.

Източен фронт. Положението на този фронт е непроменено. Особени действия тук не е имало пръв течење на горните дни, освен оживената артилерийска дейност при Рига, Дюнабург, Тарнопол и на р. Збруч.

Во сѣверна Молдова, 2-а румунска армија предприе иќколку атаки во долината на р. Ойтуз от двѣ

тъ страни на р. Грозещи и во долината на р. Сушица, сѣверно от Сороа, съ цѣлъ да поврне отново изгубенитъ прѣз миналата седмица свои позиции, но всичкиѣ ѝ атаки пропаднаа.

При с. Корбутъ, на долния Серетъ, съюзнитъ войски сѣ имали новъ успѣхъ.

На македонски фронтъ положението е непроменено.

ФОНДЪ НА ВТОРА ОТДѢЛНА АРМИЯ.

При Шаба на 2-а армија е образуванъ фондъ, чиято цѣлъ е да улесни лѣкуването на заболѣлитъ и ранени прѣзъ настоящата война офицери, военни чиновници и војници. Това улеснение ще се состои: во откриването воененъ курортъ во селото Св. Врачъ и даване пособия за лѣкуване во наши или чужди болници, санаториуми и курорти.

Източници за фонда за сега ще се добиваатъ отъ продажбата на прѣстенчето—споменъ отъ 2-а армија и отъ доброволни пожертвування.

Прѣстенчето вече се разирача по частитъ.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

Англискитъ вѣстници за прѣдложенето на папата — Италијанскитъ социјалисти противъ италиан офанзива — Нова оставка во кабинета на Керенски. — Тересченко, мин. на Външ работи во Русија полага усилија за паспорти за Стокхолмъ. — Плехановъ противъ конференцјата. — Впечатление на папската нота во Билгија

Телеграфиратъ отъ Амстердагъ, че лигата на тия които сѣ противъ войната, е получила една телеграма отъ Лордъ Куртнеј, който вѣрва, че нотата на папата ще укаже за мира алиание.

Споредъ друга телеграма отъ Амстердагъ, много англиски вѣстници прѣдвѣнвали тѣрдъ благосклонно усилията на папата.

В. Йорнајръ Постъ, който има голѣмо влиание во конзервативнитъ англиски крѣгове, казва че прѣдложенето на Папата съставлява голѣма крачка къмъ мира.

Амстердагъ. Италијанскитъ социјалисти увѣдомили стокхолмски кореспондентъ из „Ханделсبلادъ“, че много ар-стувания били извршени во Италија, вслѣствие протеситъ на италијанскитъ социјалисти противъ новото настѣпление.

Петроградъ. Съобщение на агенцијата Райтеръ. Управляюще министерството на войната Савинковъ подаде оставката си, вслѣствие разликјата во гледиштата между него и Керенски по военнитъ и политически въпроси.

Стокхолмъ. Съвѣтъ на работничитъ обнародва едно съобщение, во което увѣрва, че нито

Керенски, нито Тересченко сѣ пращали писмо до Лойдъ Джорџъ, досежно стокхолмската конференција. Единъ денъ се стане извѣстно какъ е станало тоа недоразумѣние и какъва роля е игралъ рускиј посланикъ во Лондонъ. Набоковъ. Тересченко полагаатъ усилија прѣдъ съюзнитъ правителства да не се откажатъ паспорти за Стокхолмъ. Изпълнителниятъ комитетъ на работническиј съюзъ взе резолуција противъ отказването на паспорти за Стокхолмъ. Меншевикитъ взеха една резолуција, съ която протестираатъ противъ телеграмата на Плеханова до францускиѣ социјалисти, телеграма, за която съобщи агенцијата Хавасъ и която е насочена противъ стокхолмската конференција.

Хавасъ. Съобщение на агенцијата Хавасъ. Во едно съобщение за получаването на папската нота, белгиското правителство отдава почитъ на възвишенитъ идеи на папското послание и изказва благодарностъ за особения интересъ на Св. Отецъ къмъ белгиския народъ, засегнатъ тѣй жестоко и тѣй несправедливо отъ войната. Белгиското правителство, казва се во съобщението, ще проучи съ дълбока почитъ предложенијата и позива на папата.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

Прѣворецъ бр. 186. — 20 Авг. 17. г.

Прѣше:

„Отново единъ англиски министеръ, расочвайќи, че солунската експедиција се рѣководи отъ франски генерали, иде да признае, че единъ само погледъ на картата на балкански полуостровъ е достатъченъ, за да се види невъзможността на едно благоприятно рѣшение на войната за антантата на този фронтъ. Но и тој, разбира се, не вади заклучението, което се налага. Прочее, непријателскитъ войски-ше стојатъ тамъ, че се опитваатъ, може би, да правятъ напоръ тукъ и тамъ, при пълно сѣзнание, че нишо сѣществено нѣма да добиятъ, освенъ да дадатъ бесплодни крѣвави жртви. Ако нашитъ непријатели отъ югъ не вѣрваатъ вече на успѣхъ, тоа се дължи на нашата армија, подкрѣпена отъ нашитъ съюзници. За Билгарија нѣма колебание: Тѣ се устојаватъ со всички сили и нѣма да дозволи на непријателѣ никакога напредване на сѣверъ. Всички, безъ изключение, които пазятъ фронта и които стојатъ во тила, сѣ обладани отъ сѣштата мисль.

Завчерашното особено отличие за Генералъ Тодоровъ, ние искаме да оцѣнимъ, нато изразъ на непоколебимата воля на Билгарија да запази своитъ позиции на югъ и слѣдователно да запази својата земја. Господинъ Генералъ отъ пѣхотата г. Тодоровъ, којто едва прѣди мѣ-

сецъ празнува своя 40 год. юбилеј и по този случај бѣ отрупанъ со сѣрдечни привѣтствия отъ цѣлата страна, е гаранцијата, че на югъ се стои жива, непробиваема билгарска стѣна. И тој ще стои тамъ, додѣто непријателитъ единъ денъ не сложаатъ орџжјето.“

„Форверцъ“ пише:

„Во никое врѣме прѣзъ войната не е било тѣй ясно, както сега, че виновници за пропадѣние на войната сѣ единички нашитъ непријатели и че Германѣи, желевејќи да се споразумѣе и да прѣкрати войната, не намира сѣдѣйствие отъ противната страна. Каква отстѣпчивостъ би ползувала и би имала успѣхъ при правителства, които не позволяваатъ на социјалиститъ си да заминатъ за Стокхолмъ.“

„На поданата за миръ рѣчка тѣ отговориха со юмрукъ. Во тази минута ни остава само едно: да се бранимъ.“

Не ходи никогда безъ откритъ листъ подписанъ отъ командира на частитъ.

Биди внимателенъ! Неприкаказно много прѣдъ непознати.

Пазѣ редъ во нѣтувето. Пазѣ редъ во трена и не налуцај нѣстото си безъ нужда.

Не налуцај безъ матерката си, за да не инешъ каква да е вода!

Разстоянието между насъ незаблѣзано се сѣжва. Тъмната фигура, како вълна се люлѣе и приближава; азъ сѣвѣмъ близо виждамъ очитъ ѝ, полуоткрититъ ѝ уста со розови, катъ нарѣ сочни устни, сѣвѣтъ по жабитъ ѝ, усѣщамъ честото ѝ, горѣшо дишане . . .

Стори ми се, како сребрени пчели се посипаа по главата ѝ звѣзди, а надъ нея низко наведенъ застава полумѣсецъ, — младъ, изкованъ отъ злато.

Зави ми се сѣвѣт!

Арабката мрѣдна со устни, поиска да кажи нѣщо. Но стѣбата наново скрѣсна. Тѣ отскокна отъ мене, како сѣрна.

Покрай насъ мина лѣкеј со нахално лице, подирѣ му вториј механикъ, конѣ, доктора, двама пасажери, матроси . . .

И отдѣ се взѣха тѣя дяволи извѣднѣжъ? Повлѣкоха се — нѣматъ икрај! Арабката издебна момента, протегна ми рѣката си во гривни, стисна я по мѣжки и климне со глава, како подмигна со очитъ:

— Масаламѣ! (До видјане). Не

успѣхъ да отговора, тѣ изчезна во мрака.

Азъ сѣмъ на самия бакъ. Брѣсна се. Нѣжно утро. Мерсина. На палубата гиорлтија, света.

На разни мѣста по палубата мерсински пѣтни трѣговци продаватъ орѣхово сладко, лименада, кѣйсини разни дреболии.

Посрѣдъ брѣсането обрѣщамъ нѣщо глава, за да погледна къмъ шкентѣла, и погледа ми пада на мојата арабка. Тѣ стои до мосчето, како всѣкога, завитѣ во својата шанија, и ми се усмихва.

Азъ ѝ кимвамъ со глава и пакъ почвамъ да се брѣна. Минаватъ нѣколко минути, и азъ чувамъ отзадъ си шумоление. Сѣвѣшъ пѣлзи очиларка змѣя.

Азъ се сѣвѣшамъ, че тоа е тѣ. Романъ со чернокожа дама во морето. Не е лошо.

— Хабиби! (мила) — хвѣрлямъ ѝ едно отъ наученитъ арабски думи. — х-х-х! . . .

Тѣ се засѣмъ и кокетно се закри со шанијата до очитъ.

— Уекти хабиби! (Монѣ очитъ).

Тѣ се озърна на всички страни, стремително се приближи до мене и тури ми нѣщо во рѣката, подирѣ којто брѣзо отмина.

— Азъ разпориѣхъ рѣката си и видѣхъ шестъ малки кѣйсини.

Азъ ги извадохъ, скриѣхъ брѣснача и слѣзохъ долу со намѣрение да ѝ се отблагодарѣ, како купѣ и дамъ нѣщо. Но на зло, продавачѣтъ си бѣха разотиишли.

Бейрутъ. Шумъ, гвамъ. Като стадо се блѣскаатъ пасажеритъ, натоварени со багаѣжъ. Нѣщо черно и познато се промѣкна во тѣлпата.

Хабиби!

Тѣ изчезна, отиде, загуби се во хорската вълна, во шумѣтѣ и гиорлтијата, како искра, отхвѣрќнала отъ огњѣ во полето или гората, како падаща звѣзда во тѣмна ноцъ, како мигъ во вѣчноста . . . Азъ днесъ сѣжамъ, че тогѣва не слезнахъ во Бейрутъ.

Но често си шепна:

— А може би и по-добрѣ направѣхъ! . . .

Хабиби!

Драги читателю — со пушка во рѣка застаналъ днесъ на суровия поствъ да бранишъ отечеството и всичко, којто е свѣрзано со него, ще пробуди ли во душата ти моето възпоменание оноа възвишено чувство, којто се свѣрва со хубавата арабска дума: Хабиби!

Мојатъ раз. азъ е насоченъ главно да те услади со тази хубава дума. Кој нѣма своето Хабиби, својатъ Бейрутъ, својата Яффа? Нима ти ги нѣмешъ!

Различно, може би, но всѣки има нѣ до хубаво во миналото, којто е Хабиби.

Кому не е приятно да спомѣи за красивото во своето минало, за този мигъ во вѣчноста, којто слабия човѣшки езикъ зове: любовь?

Да спомни, да въздѣжне и да си каже: И днесъ азъ пазѣ своето Хабиби — нај-нилото, нај-сѣплото — единственото.

— Хабиби! . . .

Вѣстникъ на ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковникъ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

ЛОНДОНСКАТА КОНФЕРЕНЦИЯ.

Французкия вѣстникъ „Temps“ на уводно мѣсто пише:

Съюзническитѣ правителства се събраха въ Лондонъ при обстоятелства, които изискватъ, повече отъ сѣкога, прозорливостъ и непоколебимостъ. Прѣдставителитѣ на Франция се постареха да дадатъ за това достоенъ приливъ. Французското общество, вѣрваме, ще ги послѣдва.

Въ врѣме на война, политическитѣ съвѣщания, по необходимостъ, се направяватъ съгласно събитията на фронта. Тѣй щото, съвѣщанията на съюзницитѣ, посвѣтени особено на Източния и Балканския въпроси, не могатъ да прѣнебрегнатъ германската офанзива на източния фронтъ.

Парижката конференция се съвпадна съ първитѣ успѣхи на тази офанзива. Конференцията въ Лондонъ — съ нейното развитие, което заплашва за въ бѣдаше реорганизираната румжиска армия и остаткитѣ отъ румжиската територия.

Безъ съмнѣние, тѣзи събития не ще опредѣлятъ изхода на европейския конфликтъ, а ясно е, че германцитѣ не биха употребили своигѣ сили по направление на Ясъ и Галацъ, ако имаха надежда да взематъ развалинитѣ на Ипъръ и Реймсъ. Но, съ зависимостъ отъ ефикасността, съ която Русия ще реагира противъ настоящата опасностъ — най-големата която тя познава отъ „смирнитѣ врѣмена“ отъ прѣди 3 вѣка — много възможности, ще продължаватъ да съществува, и сѣщо тѣй и много невъзможности ще изникнатъ.

Военнитѣ правителства, чиято длъжностъ е да не се отплащатъ съ думи, не бива да си въобразяватъ, че тѣ могатъ да наложатъ още отъ сега окончателнитѣ рѣшения на всички въпроси, които поставени отъ Изтокъ, се „разпростиратъ по цѣлия хоризонтъ“. Безъ съмнѣние французското правителство е свободно отъ тази иллюзия, тѣй че приято ни е да мислимъ, че прѣди изтичане на лѣтото, главнитѣ граждански и военни власти на Антантата ще иматъ случая още единъ пътъ да се събератъ. Никога не е билъ тѣй необходимъ тѣсния контактъ между кабинетитѣ, които сж отговорни за народнитѣ съдбини и генералнитѣ шабове, които ще изработятъ плановетѣ, отъ които зависатъ тѣзи съдбини. Никога не е било по-желателно опростотачаването на тежкия и бавенъ механизъмъ на интернационалнитѣ съвѣщания.

Трѣбва нѣкъдѣ да се уреди една постоянна делегация на съюзническитѣ правителства.

Западнитѣ сили, вѣроятно, биха много съкратили войната, ако бѣха турени въ съприкосновение съ Русия чрезъ Балканския п-овъ. Нѣма защо вече да се посочватъ грѣшкитѣ, които попрѣчиха на това — толкова тѣ сж явни. Всѣки вижда, че трѣбваше да се попрѣчи на намѣсата на Турция — което бѣше задача на адмиралитѣ — а за да се попрѣчи трѣбваше по напрѣдъ да се прѣдвиди, което бѣше работа на дипломатията. Всѣки вижда, че Дарданелската експедиция би прѣмахнала отведнажъ всички източни мжчютии, ако тя бѣше организирана, а не импровизирана. Всѣки вижда, че ако стоварването на войски въ Солунъ бѣше станало б мѣсеца по-рано, би имало много по-големи шансове да парализира България и да спаси Сърбия. Политиката на Съглашенито, всѣки го казва, е слѣдвала събитията, намѣсто да ги прѣдшествува. Това е грѣшка, която се обяснява, въ всѣки случай, съ особенни съображения, но не е достатъчно да се прибавятъ обяснения, за да се намѣри причината. Истинското начало на злото е по-общо и по-дълбоко. Трѣбва тамъ то да се цѣри.

Днесъ Солунската армия заема и пази цѣнни територии. Отстжлението на руситѣ въ 1917 г. ъ отне възможността да извърши единъ рѣшителна акция, както и румжиската грѣшка ъ отне тази възможностъ миналата година. Тѣзи причини на разочарования, които лишиха армията на Сарай отъ главната роля, за която изглеждаше опредѣлена, сж тѣй явно незаслужени, щото, въ настоящия моментъ, е излишно да се търси дѣли има други. Необходимо е напрогивъ, да се възвѣсти, че държаниитѣ днесъ отъ насъ фронтъ въ Македония не ще бжде ни изоставенъ, ни скжсенъ. Колкото повече поражението на Русия прави безполезна офанзивата на Балканитѣ, толкова повече сръдиземноморскитѣ сили на Антантата иматъ нужда да защитаватъ, противъ германското нахлуване, устието на Вардара, входа въ Адриатическо море и този неочигнитъ гръцки носъ (полуостровъ), съ неговитѣ острови, които продължаватъ чакъ до брѣга на Мала-Азия и на 360 км. отъ Африка. Отъ съюзническитѣ интереси никой не би билъ по-серiously на-

каренитѣ, отъ колкото английския, ако Съглашенито нѣма вече поне една опорна точка на Балканитѣ и ако Германия турѣще рѣжа на цѣлото владѣние на еленизма. Каква полза би имало да се пазятъ пѣтищата къмъ Египетъ въ Палестина и пѣтищата за Индия въ Месопотамия, ако сжщия пѣтъ, който води за Египетъ и Индия, е заплашенъ отъ триумфалното развитие на германското влияние въ Сръдиземно море? Не се знае, дѣ би се спрѣло това развитие. Ний се надѣваме сжщо, че английското правителство се е отпазало да изтегля и за напрѣдъ въ размѣра, въ който вече единъ пѣтъ направил — частъ отъ войнитѣ си въ Македония. Дѣйствително, нѣма окончателно рѣшение въ врѣме на война, което непрѣдвидени състоятелства да не поставятъ въ съмнение; но ний прѣдполагаме, твърдѣ естествено, че непрѣдвиденитѣ нѣща, ако изникнатъ, ще бждатъ прѣдметъ на едно колективно разглеждане между съюзницитѣ. Ний, които не свачаеме, даже, какво особено прѣимушество можемъ да търсимъ на Балканитѣ, интереса, който имаме да защитаваме въ Македония, изглежда въ дѣйствителностъ много по-общъ, отколкото можемъ да си въобразимъ.

Защитавайки го съ упоритостъ, ний можемъ да приложимъ въ този жгълъ отъ общия фронтъ методата, която единствена ще ни доведе до побѣдата. **Трѣбва да се съединитъ, трѣбва да се държатъ!** Не съ въображаеми мѣрки се избѣгватъ дѣйствителнитѣ мжчютии. Не съ спекулации се придобиватъ печалби. Настоящата война не е само една борба между армии, флоти, индустрии. Тя е сжщо борба и между методи на управления. На принципна на властѣта, който позволява на Пруския генераленъ щабъ да маневрира съ цѣла Германия и на Германия да маневрира съ всичкитѣ нейни съюзници, трѣбва да се противопостави една по-голема сила, образувана отъ дисциплината въ съюзническитѣ народи и сѣплението между тѣхнитѣ правителства. Войната случайно не се спечелва, мирътъ съ отстжпки не се купува. Защо Германия продължава своитѣ нападения отъ 3 години? Защото тя знае, съ упоритостъ да иска и съ бързина да рѣшава. Трѣбва съюзницитѣ да се научатъ да бждатъ още по-бързи при рѣшенията и упорити въ исканията си, отколкото тя.

Б. Р. Много нѣща трѣбватъ, но не всички можахъ да станатъ и не всички и азъ въ бѣдѣще ще станатъ.

„ВЕЛИКА СЪРБИЯ“.

Излизаниятъ въ Женева органъ на велико-сръбската пропаганда „Ла серби“ разглежда почти въ всѣки номеръ темата „Велика Сърбия“ на разни гласове и всевъзможни вариации. Споредъ този вѣстникъ, за да може да запази Сърбия своята политическа и економическа свобода и независимостъ, и за да може да постигне тя тази цѣль, трѣбва да се създаде една велика Сърбия, която да обхваща всички населени отъ сърби, хървати и словени области и да бжде единъ здравъ лостъ противъ всички опити на Германия, да подчини подъ себе Балканитѣ, политически и материално. Затова би трѣбвало да се създадатъ чрезъ възстановяване на единъ правъ търговски пѣтъ отъ Парижъ, прѣзъ Милано, Триестъ, Загребъ до Българдъ и чрезъ съединяване на Савъ и Дунавъ съ Вардара, както и на Дунавъ съ Адриатическо море, условия за новитѣ мирови съобщения, въ чийто центъръ да се намира Сърбия.

Както се вижда отъ казаното, въ Женева, който по настоящемъ трѣбва да се смѣта като сборенъ пунктъ на великитѣ сръбски духове, на старата пѣсенъ за велико-сръбското царство е сложенъ само новъ текстъ и необходимостта за създаването на една велико-сръбска универсална държава се обосновава съ търговско-политическитѣ интереси на сърби, хървати и словинци.

Нека не говоримъ тукъ за това, до колко сръбскитѣ господа въ Женева се обременяватъ чрезъ подобни ненавѣрмени и почти дѣтински изявления съ славата на смѣшното и какъ тѣ даватъ доказателство за това, колко малко сж научили отъ горчивитѣ опити прѣзъ послѣднитѣ години, отъ които тѣ дойдоха въ своето сегашно малозавидно положение.

Но онова, което е непонятно, тѣ е безсрамното, съ което Женевската велико-сръбска пропаганда си присвоява правото, да говори въ името на Сърбия, чийто население е пострадало най-много отъ упражняваната върху нея измѣна и носи върху себе си и сега още послѣдствията отъ политиката, адхюнирваната отъ нейнитѣ, избѣгали въ странство, водители.

Изнештвото прави хората побѣдители, а пѣтъ съгласието — непобѣдни.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО:

27 — 31. VIII.

Отчаянието, съ което се води борбата на западния и италианския фронтове, за скъсане желъзния оръч на несъкрушимата съюзна отбрана, отъ деня на деня отслабва. Примиитъ на Съглашенците гинатъ отъ ново въ нови неуспѣхи.

Въ Фландрия германскитѣ войски отивърлиха чрезъ контра-атака английскитѣ отъ зветитѣ позиции, съверо-източно отъ Ипернъ и възобновиха старото положение.

При Вердунъ, с. Бомонъ е отново въ ржцѣтъ на съюзнитѣ войски, и всички усилия на италианцитѣ да разширятъ успѣхитѣ си на платото Бенцица-Ханлигенганстъ и на Монте Санъ Габриеле, съверо-източно отъ Гюрцъ, пропаднаха.

Въ Италия, въ долината на р. Опузъ и при с. Мунцелу, съверо-западно отъ гр. Панчу, руско-румънската армия е отново бина. Взети сж повече отъ 1600 плѣнници, 3 оръжия и 50 картечици.

На Македонския фронтъ, първитѣ успѣхи отъ готвачата се нова офанзива сж пакъ въ наши ржцѣ. Подготвачната отъ бдин, съ най-ожесточенъ артилерийски огънь вѣлка, на 30 сръщу 31 того е отбита съ пълнъ успѣхъ за насъ.

ПОЛИТИЧЕСКО:

Сърбия и Италия. Негодуването на италианския печатъ противъ Пашичъ се засилива.

Миланския печатъ пише, че е желателно, при прѣстоието си въ сѣщене въ Римъ, Пашичъ да се въздржи отъ всѣкиа вироглава декларация прѣдъ вѣстникитѣ, ако желае да се постигне споразумение съ Италия.

„Пополо д Италия“ горчиво се оплаква, дѣто Пашичъ отново се опрва признатитѣ отъ Съглашенците права на Италия върху Далмация. Неожанитъ е тоя оспоръ на Пашича, слѣдъ Лондонската конференция. Вѣстникитѣ заключаватъ: „На първо мѣсто, ние сме и си оставаме италианци“ слѣдъ това пригледли на Сърбия“.

Въ отгвора си до Ноелъ Бъкстона, който пише статия да убѣждава англ. обществото, кажео било възможно да се сключи съ България отдѣленъ миръ, Хуайтъ, слѣдъ като се съгласява съ Бъкстона, че нашето дѣло е право, пиши:

„Неотрицаемъ фактъ е, че българитѣ, заедно съ всички балкански народности, не сж постигнали обединенето си, на което иматъ право. До като не се даде възможностъ на всички балкански народи да се обединятъ, миръ на балканитѣ нѣма да има.“

Конференцията на работничитѣ въ Лондонъ прѣдсѣдателствува Хендерсонъ. Разискванията не сж публични.

Военния сътрудникъ на „Таймсъ“ въ броя отъ 4. VIII провежда мисълта, че солунската и дарданелската експедиции сж били наложени на англичанитѣ отъ съюзникитѣ нѣмъ.

ФОНДЪ НА ВТОРА ОТДѢЛНА АРМИЯ.

При Щаба на 2-а армия е образуванъ фондъ, чиято цѣль е да улесни лѣтуването на заболѣлитъ и ранени прѣзъ настоящата война офицери, военни чиновници и войници. Това улеснение ще се състои: въ откриването воененъ курортъ въ селото Св. Вратъ и даване пособия за лѣтуване въ наши или чужди болници, санаториуми и курорти.

Източници за фонда за сега ще се добиватъ отъ продажбата на прѣстенчето — споменикъ отъ 2-а армия и отъ доброволни пожертвувания.

Прѣстенчето вече се разираща по частитѣ.

ИЗЪ ДНЕВНИКА НА ОФИЦЕРА.

*** Юли. Такава жегга надали сж виждали египтянитѣ! Екватора ли дойде при насъ, ний ли отидохме до него не зная, но най-големата жегга каквато има по свѣта е дошла при насъ. Частъ е 5. Като бедунитѣ въ пустинята виждамъ миражъ — софийското казино съ игровата прѣсна, студена бира. Слонки изтъпватъ устата ми. Струва ми се, че въ тая минута съмъ въ състояние да гвъртъна половина дузина халби, безъ да ми мръдне окоето.

Неприятеля и той като гущеръ се пече по камънацитѣ на Круша планина. Горкото му дошло и нему! Не си стои въ Лондонъ и Парижъ, ами е тръгналъ да спасява „малкитѣ народи!“

Тая вечеръ командата отъ моята рота ще върви на ловъ за англичани.

Ще видимъ какво ще ни доведе.

*** Юли. Изпратения патрулъ доведе нѣколко души англичани. Практике ги къмъ дивизията. Никой въ ротата не знае елика нѣмъ, за да ги разпитаме какво ново има къмъ Солунъ? Разправятъ, че англичанитѣ плѣнници много малко съобщаватъ отъ това, което знаятъ, че, макаръ и въ плѣтъ, си оставатъ войници вѣрни на клѣтвата и Отечестваото си. Азъ указвамъ на своитѣ войници това, като прихвѣръ за подражание.

*** Августъ. Колко е хубава нощта! Гледамъ на това безгранично небе, съ неговитѣ милиони алмазни звѣзди и се забравямъ. Нѣкога подъ сжщото това небе изпитвахъ азъ най-възв-

Печатница на Фонда 2. армия.

Бронирани автомобили въ Франция.

Слѣдъ като сждбата на всички допирания неспирителски офанзивни бѣ показала, като краенъ резултатъ надмощието на германския войникъ надъ неговитѣ противници и съ това бѣ доказана невъзможността да се разбие германската армия, Англия, при подготвката на сегашното сражение въ Фландрия, бѣ сложила всичката тежестъ върху материални прѣдмети. Тя се убѣди отъ невъзможността да импровизира офицери и войници, които да стоятъ наравно съ германци. Затова трѣбваше да се намери други сръдства, сръщу които да сж безсилни хладнокръвие и прислугитѣ на духа у нѣмскитѣ началници и военната подготовка и върностъ къмъ дългъ у войникитѣ.

Омислителство на този смѣлъ за побѣда съ материални сръдства е бронираниятѣ автомобилъ, гредачката, масинна кола, облечена въ броня, която като лѣтя трѣбваше да погълма човѣшкитѣ тѣла, въ случай, че се пробиеше германския фронтъ. Това е все сжщата стара мислъ за парни танкъ, който стана въ прѣдметъ. Въ начало на войната рускитѣ мислители трѣбваше да прѣдставятъ възника, който безпрѣпятствено да стѣпче цѣла източина Германия.

Прѣзъ послѣднитѣ дни прѣди германската атака бронираниятѣ автомобили бѣха до колкото бѣше възможно незабѣтавано изгледани на прѣдъ брѣго до фронта и поставени до края на горитѣ и други прикрити мѣста, докато спомажатъ нѣмъ бѣ скритъ въ приготвени барѣжи. Прѣзъ нощта, прѣди атаката, тѣ бѣха докранени въ най-тѣсна линия. Отъ тукъ тѣ настѣпиха заедно съ пѣхотата. Къмъ една бригада бѣха припадени 12 автомобили.

Сждбата на атакитѣ съ бронирани автомобили е известна. Желѣзнитѣ чудомаци бѣха задържани отчасти още съ картеченъ огънь, а тѣ бѣха погубени, нѣмъ като попаднаха въ огневата цѣль на германскитѣ оръжия. Сждбата пъкъ на екипажа нѣмъ бѣ улесна. Той изгорѣ живъ въ експлозивнитѣ бензинни маси. Лѣята изтѣде, подобно бога Гибсейдона, своитѣ собствени лѣца.

ценото чувство на любовта, кѣтъ се въ сѣрцисъ до гробъ! Понѣвай ми, моя далечна и близка Радосъ, че азъ стѣя тѣй далечъ отъ тебъ, защото обичамъ тебъ, безъ което всичко каже би било осквернено и изказано отъ чужди кракъ! Любовта къмъ Отечеството е сумѣ отъ всички чувства къмъ ти, които то съставляватъ.

Изпращамъ ти, моя Радосъ, толкова цѣлуванъ, колко звѣзди гледашъ сега на менъ. Ти угаси ми часлото имъ въ два пакти и раздай ми на Янитѣ Коля и Миче утрѣ, щомъ се пробудатъ.

*** Августъ. Ненакитно може човѣкъ да гледа на тоза хубава езеро. То е часица отъ красотитѣ на България. Катъ гледахъ на него, азъ написяхъ стихотворение. Тога е младенческа болестъ, но жаката не ме е изгѣбувалъ още отъ нея.

Учете вѣмски.

1. ich habe kein Brot (их хат кайн брот) — нѣмамъ хлѣбъ.
2. du hast Wasser (ду хат вѣсър) — ти имашъ вода.
3. der Offizier (er) hat ein Uhr (дер офицѣр - ер - хат айн ур) — Офицѣрътѣ (той) има часовникъ.
4. Schveigen ist Gold (швайген ист голд) — мълчанието е злато.

ПОСЛѢДЕНЪ ЧАСЪ.

Въ Сѣверно море и въ каналъ Бристолъ сж потопени 4 парахода и 3 английски рибарски парахода. Между тѣхъ 2 английски въоръжени, добри натоварени, съ тоннажъ най-малко 4000 и единъ натоваренъ французски съ такъвъ приблизително тоннажъ.

Дѣлото на бившия руски воененъ министъръ Сухомлинновъ разкрива въ повече участието на руската военна партия въ неотлагателното юбухване на войната.

Копенхагенъ. Въ „Русская Воля“ узнава, че била изпратена за Финландия руска кавалерия съ бронирани автомобили, поради откриването на финландската диета.

Хелсинфорсъ. (Финляндия) — По поводъ откриването на диетата руски войски сж заели днесъ зданието на диетата. Работническия свѣтъ въ Хелсинфорсъ е наредилъ щото екипажа на флотата да остане на параходитѣ!

Около бивацитѣ си засилватъ те мочуритѣ, които сж глѣзда на комаритѣ и малариата!

За да се запазватъ отъ малариата, слѣдватъ систематично нудизацителното вземане химикъ, ако тона ти е прѣдписано!

Момикитѣ си коватъ гроба съ забитѣ.

ПРИ ЕЗЕРОТО.

Въ чертози отъ каменни грамади. Обити въ тъмно-синъ лазуръ, Изгяна въ цѣль хоръ отъ дѣвоици млади.

Катъ бѣгъ по Тебъ, обзелъ душа ми живо,

Третия далечъ надъ синята вода Вечерница. Покойна, срамежлива, Тайнастена, красива и албена звѣзда!

Мълчание разлива нощната прохлада,

Салъ слуша се какъ плъска гребло на нѣкоя чунъ.

Умисени по спомени на минала отрада

За Тебъ възната шепне въ своя ласкавъ шумъ.

Редакторъ Поручикъ К. Георгиевъ.

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

ЗА СОЛУНСКИЯ ФРОНТЪ.

Слѣд Лондонската конференция, въ която Съглашението се занима съ Балканския въпросъ и слѣдъ запитването, кѣто се направи на правителството на Лойдъ Джоржа, на което запитване отговори Балфуръ, проглежда, че относно Солунското прѣдприятие пакъ не е могло да се постигне желаното единомислие.

Отговорътъ на Балфура е доста сухъ и не може да претендира на голѣма яснота. Въ него е потулена оная нервна заинтересованостъ, която се наблюдава въ французкия печатъ по тоя въпросъ. Види се, Англия има особни причини да се възбужда, слѣдъ като е възбудила нервността на своята съюзница, Франция. Ако не се счете, че Англия, въобще, умѣе по-добръ себе си да скрива.

А, може би, Англия е звета съ по-тежкитѣ грижи, свързани въ Фландрия, кадѣто най-силно днесъ сѫ замѣсени нейнитѣ интереси и военна честъ.

Мякотинитѣ по Солунската експедиция, като че ли, напоследѣтъ, сѫ сигнали главно върху мислитѣ на Франция.

Тази последнята се е заловила усърдно за Гърция, съ надежда, че тя, най-послѣ, ще стане способна да вземе съюзническо мѣсто на Солунския фронтъ, рамо до рамо съ сърби и италианци, за да отслаби страхътъ отъ призрака, който слѣдъ Молдава, може да пристѣпни къмъ единъ новъ дневенъ редъ отъ своята военна програма.

До като Балфуръ, съ единъ раздвоенъ и скалпъ на изчерпателностъ мисль, говори, че Германия имала интересъ прѣвъ Австро-Унгария, Япониятѣ и Мала Азия да прострѣтъ своето си до Персийския заливъ, че английското правителство се надявало да осуети напълно германскитѣ намѣрения, но че всичко това зависѣло отъ изхода на войната, французкия официозенъ печатъ е нервенъ и загриженъ.

Французкия печатъ счита, че операцията на Серетъ е новъ замисль на германската стратегия и политика. Той се пита — да ли Берлинъ не разчита на тази операция, за да осмисли една своя политическа програма, да основе една нова ва-

сална на Германия румѣнска държава? И вѣстникъ „Temps“, съ трепетъ и възмущение си задава въпроса: „да ли ще се намѣри румѣнецъ, даже гермаофилъ, който да приеме длъжностъ отъ покорителя и да признае българското управление въ Добруджа?“

Но обяснението смисъла на Серетската операция, съ това прѣдположение, не може да успокои този, който е много пакти паренъ и инсультъ, че задъ тая Серетска операция стои пакъ, може би, страшния Хинденбургъ съ генералитѣ щабове на съюзницитѣ си, настоячиво взема върхъ.

Ето защо напоследѣтъ се указва таково голѣмо внимание отъ страна на Франция къмъ Гърция. Ето защо и нуждата отъ бързо организиране на грѣцката армия става тъй насъжно. Франци и съглашението мислятъ, съ засилването на солунския фронтъ съ грѣцки войски, да се компенсиратъ военнитѣ успѣхи, които се женатъ отъ противника въ Молдова.

Но какъ да се организира грѣцката армия, която до вчера признаваше двама различни господари, които я водѣха по двѣ противоположни посоки? Какъ да се адхне духъ на единство въ нея?

Французкия печатъ разбира, че не остава нищо друго, освѣнъ да ѝ се адхнатъ сжщитѣ огасения, които иматъ и французитѣ.

Страхътъ, че, нито пруския генераленъ щабъ, нито българския, считатъ рѣшена за себе си балканската задача, до като Солунъ, Битоля и западния брѣгъ на Струма сѫ въ чужди рѣцѣ и че тѣхното старание е да си развържатъ рѣцѣтъ съ Румѣния, за да се обърнатъ къмъ Гърция.

Това е достатъчно, по мнѣнието на мѣродавния Temps, за да се окрили грѣцката армия, за да стане способна да стои прѣдъ единъ българо-германскъ фронтъ.

При това Франция би била лоша съюзница на Англия, ако ѣ ѝ подражаваше и избѣгнеше гешефта, който сама сѣдбата ѝ слага въ рѣцѣтъ. Гърция, която държи такъво изгоднo мѣсто въ Сръдиземното море, открива съ положението, въ

което изпада, широко поприще за финансови завоевания на Франция. Това последнята добръ разбира и усърдно използва.

Призрактъ, който може да дойде отъ Серетъ, е страшенъ. Прѣдстоятъ приготовления за посрѣщане тоя призракъ. Паритѣ сѫ нерва на войната и необходимъ элементъ за приготвление къмъ нея. Тия мисли Франция старателно възбужда въ новата си съюзница, за да ѝ прѣдложи охотно тоя нервъ, само сръщу единъ договоръ.

И ний четохме вече, че договоротъ е сключенъ.

На Венизелоса, който реорганизира грѣцката армия въ 1910 г., се даватъ пари, за да стои сжщото съ армията въ 1917 г.

Не ще съмнѣние, че Венизелосъ се е заловилъ прилежно за своята задача.

Съглашението, во главѣ съ Франция, за Солунския фронтъ е вече всичко прѣдвидѣло и наредило. — Венизелосъ стѣга неорганизираната грѣцка армия, Пашичъ е донесалъ на своитѣ войски увѣрението, че великосръбскитѣ планове, повече

отъ когато и да било другъ пакъ, сѫ близко до своето пълно осъществяване, Сонино е пратилъ известие на своитѣ Балкански генерали, че сръбската и италианска точки зрѣние по Балканския въпросъ сѫ примирени и стремжитѣ на Италия обезпечени, остава само „призрактъ“ да се яви и да се опита до колко сега постигнатото „съгласие“ ще влѣе желѣзо въ фронта!

Да ли такъвъ опитъ, отъ който се страхува французкия печатъ, ще бжде правенъ, е въпросъ, който ще се рѣшава отъ тия, които три години властвуватъ надъ събитията.

Трѣбва да се надѣваме, че както и до сега е било, туй, което го мислятъ мишкитѣ, котката ще го развали!

Отъ Бѣласица.

Напрѣдъ, дордѣ око ти спре, Какъвъ просторъ, каква безбръжностъ!

И тиха, властна неизбѣжностъ Витай надъ Бѣлото море!

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЧАСТИТѢ.

Мицо.

Бай Мицанъ. Всѣки го знае въ нашата 3 рота. Наричаме го „Мицо“ и го обичаме, защото е веселякъ, незлобивъ, пѣргавъ и рѣшителенъ. Дребенъ е, нисичкъ на ръгъ, съ кржгло лице, на което играятъ малки, сини, дяволити очи, стърчи заостренъ на върха носъ. Въ черната брада на Мицо сѫ се прокрили отнѣждѣ спончета бѣли косми. Това не е отъ старостъ — на 38 години човѣкъ старъ не бива, но патила и примекдия е видѣла главата на Мицо, та е почнала да побѣлява. Три войни не сѫ шегѣ. Всѣки бѣлъ косъмъ крие тайната мъка на прѣживанъ подвигъ, трудъ и борба.

Мицо е интересенъ човѣкъ, но за себе си той малко разправя. Туй, което върви отъ уста на уста за него е, че той не се шегува кржъ се залови за работа, Много вече случаи сѫ изѣковѣчили името му въ ротатѣ, като храбрець, който умѣлъ да посрѣща изненадитѣ въ бойния животъ и да побяждава всички трудности, които се изпрѣчватъ на пътя му.

Прѣзъ и. Септември м. г. нашата рота бѣше на позиция, западно отъ Барскили Джумая, близо до лѣвния

брѣгъ на Струма. Отиването до самата рѣка бѣше трудно. Неприятеля денонощно бѣдше и спѣше върху насъ картченъ и артилерийскъ огънь. Въ това врѣме бѣше крайно нужно да се опрѣдѣли дълбочината на рѣката, да се узнаятъ бродоветѣ. На ротитѣ, разположени на позиция въ това мѣсто, бѣше заповѣдано да изпратятъ охотници за тая работа.

Мицо излезе прѣвъ охотникъ отъ нашата рота.

Задачата не бѣше отъ лекитѣ. Трѣбваше скрито да се мине между постоветѣ на противника, разположени по двата брѣга, да се нагази въ мжтната рѣка, съ рискъ, въ всѣко врѣме, да се попадне подъ бдителния английскъ огънь.

Нощта бѣше тъмна, но не твърдѣ. Небето ясно, съ звѣзди. Къмъ полунощъ Мицо остави рѣницата въ окопа, нарами пушката, напълни паласкитѣ съ патрони. Взе и нѣколко бомби. Ротията му даде настѣпление. Взе си сбогона, прѣкръсти се и изчезна въ тихата есенна нощъ.

Излиза Мицо прѣдъ нашитѣ постове и почва безшумно да пълзи къмъ брѣга на рѣката. Сърдцето му тупа, но той цѣлъ се е прѣвърналъ на слухъ. Постоветѣ на про-

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО

Въ завоя на Черна, слѣдъ силна подготовка съ артил. и миенъ огънь, италиянцитъ атакуваха а. 1050, но съ контра атака сж отхвърлени отъ германскитѣ части, като сж взети 20 плѣнници отъ 162 итал. полкъ.

Въ Мглеско, при Доброполе и съсѣднитѣ височини сѣрбитѣ, слѣдъ силна артилерийска подготовка, сж призежли многократни, но безрезултатни атаки, съпроводени съ тежки загуби. Прѣзъ денъ, при грамадно изразходване на снаряди и мини, сѣрбитѣ на петъ пати сж правили опитъ да атакуватъ, но сж били покосявани отъ нашия прѣграденъ огънь.

Въ тия боеве, покрай доблестното държане на всичкитѣ части, нашия бюлетинъ изтъква отличното съдѣйствие на нашата артилерия.

Южно отъ Дойранъ артилерийския огънь продължава съ ожесточение.

На германскитѣ фронтове положението е непромѣнено.

ИТАЛИЯНСКИ ФРОНТЪ

Сега италиянскитѣ дивизии бѣсно се нахвърлятъ върху австрийскитѣ линии при Подлечъ, Мадони и сѣршъ Монте Санъ Габриель, който отъ 7 дни е центръ на сраженията при Изонцо. Благодарение високия моралъ и добра дисциплина и на 14-я денъ отъ сражението при Изонцо, австрийцитѣ сж останали побѣдители.

ПОЛИТИЧЕСКО

Прѣдъ руската държавна конференция въ Москва, слѣдъ Керенски, е говорилъ Ген. Корниловъ. Той заявилъ, че съ сурови мѣрки е успѣлъ да поддържи дисциплината въ армията, но трѣбвали още много усилия.

Съобщилъ, че състоянието на желѣзницитѣ е такова, че глада хлопва по всички врати, а особено е застрашена армията отъ недостигъ на хлѣбъ и снаряди. Прѣпоръчва мѣрки за подмладяване на армията. И указва на необходимостта да се приложатъ и въ тила сжщитѣ мѣрки, които се взематъ на фронта.

Чхеидзе, прѣдседателъ на Съмититѣ отъ цѣла Русия е прочелъ декларация, споредъ която иска републиканскитѣ социален характеръ, организиране на армията и тая декларация се прави познатъ и поддържане врѣменото правителство.

Уилсонъ е отговорилъ въ лондонска форма на Палата, че не намира основа за водене разисквания за мира, тъй като липсва декларацията на Германия, досежно нейните условия.

„Куриере делла сера“ съобщава отъ Петроградъ, че общото впечатление отъ двучасовата рѣчь на Керенски въ московския конгресъ че не му се е отдало да спечелва съгласието на партията.

Учете гѣмски.

1. VVohin gehen Sie (водеген зи) — Кадѣ отивате?
2. VVoher kommen Sie (хер комен зи) — отдѣ дохождате?
3. VVie spät ist es (ви ест ес) — колко е часътъ?

ПОСЛѢДЕНЪ ЧАСЪ.

Французитѣ, слѣдъ силна артилерийска подготовка сж атакували пещерата Хюртебисъ и Шменъ дакъ. Съ контра атаки нѣма спечелената въ началото лоча.

Въ завоя на Черна, при Парлово, италиянска дружина е атакувала германскитѣ части. Отхвърлена италиянцитѣ. Взети сж плѣнници.

Ти силенъ си, че своето назвишъ. А слабъ е той, че чудно газни!

Не ходи никога безъ откритъ лични подписатъ отъ командира на частта.

Въди внимателно! Неприказно много прѣдъ новознати.

тивника отъ врѣме на врѣме се мѣркаха по лѣвния брѣгъ, откриваха огънь по нашитѣ постове и се връщаха на другия брѣгъ.

Изгледаше, че противника минава рѣката съ лодка. Мицо гледа напрѣдъ и глѣзи. Скоро той се намира въ върбалака, до самия брѣгъ, чува ления шумъ на широката, мѣтна рѣка. По нѣкога ухото му долага птичи гласъ, който чезне въ тишината на нощта.

Мицо безъ да губи врѣме съблича се и нагазва въ водата. Потъва до моятѣ, послѣ до поасъ — бавно крачи напрѣдъ и се оглежда. Политко, по-дълбоко, той, изсетитѣ стига до двѣния брѣгъ.

Съ радостно чувство въ душата си, че е изпълнилъ половината задача, Мицо си казала:

„Шомъ тука рѣката може да се гази, значи това е бродъ. Чакай да похода сега изъ него да видя колко широкъ и дълбокъ е той.“

И трѣгна Мицо да кръстосва насамъ-нататъкъ, като отъ врѣме на врѣме се прислушвалъ. Спокойна тишина. Изведнѣжъ въ очитѣ му се хвърля на двѣния брѣгъ нѣщо продълговато и черно. Дохожда до него и вижда лодка.

Разбира Мицо, че съ нея неприятелскитѣ постове се прѣхвърлятъ и му минава мисълта да отхвърже и пустне лодката по рѣката.

„Нека иде по дяволитѣ, си помисля той. Да не могатъ тия песогащи да минаватъ и да ни тревожатъ.“

Туку що водата повлича трофея на Бай-Мицана и той се изправя да си поотгледне, до слуха му достига шумоление. Нѣколко тъмни сѣнки се приближаватъ до мѣстото, където е била лодката. Мицо много му не мисли. Протопява се цѣлъ въ водата. Само главата му се вижда.

Чува той глухъ говоръ. На чудно езикъ: Дунитѣ достигатъ отчетливо до него, но за нещастие, той смисля имъ не разбира.

Почва Мицо да съща студъ, но търпи. Жибитѣ му почватъ да трепатъ, но списка той угата и само слухти.

Скоро разговора затихва и сѣнкитѣ изчезватъ.

Той не губи врѣме и отива до брѣга, но тъкмо да почне да се облича, минава му прѣзъ ума мисълта да вземе вжжето, съ което е била вързана лодката. Мицо за да пусне лодката, отхвързва вжжето отъ нея, а не отъ кола, гдѣто е било привързано. Намисленото свършено.

Той се връща съ вжже прѣзъ рамо, съ лице озарено — сжщи водолази, който като че иде отъ дъното на морето, гдѣто е открил голѣми богатства. Бързо се облича и трѣва да се връща. Забравилъ Бай Мицо, че трѣва да се глѣзи. Отъ бързина спъва се и пада. Въ сжщия мигъ 2—3 залпа се чуватъ отъ кѣмъ другия брѣгъ и нѣколко куршума профучаватъ надъ главата му.

„Гърметѣ, гърметѣ! Стиска ли ви да нагазите рѣката? си дума Мицо и се спотайва, до като наново се възвоява тишината.

Плѣзшиката той се върна въ околнитѣ. Всички го посрѣщатъ радостни. Той почна да разправя похожденияето си, но на срѣдата на разказа си се сепна уплашенъ.

— Азъ съмъ си забравилъ ножа, дяволъ да го вземе. Поручика нѣма да ме похваля за тази работа!

Сутринтъ Мицо се яви при ротния и му разказа всичко видено и прѣживано прѣзъ нощта. Най-послѣ той спомѣнува, че е изгубилъ ножа отъ пушката си.

Ротния похвали Мица за подвига му и за свѣдѣнията, които донесе, а за изгубения ножъ донесе съ рапортъ.

Мицо за изгубения ножъ бѣше наказанъ Отрѣзаха ефрейторската нашивка.

Мицо не падна духомъ. Той разбра, че безъ наказание не можеше да мине работата и рече въ себе си. „Пакъ ще си върна нашивката! Както ми я дадохъ по-рано пакъ ще ми я дадатъ.“

И Мицо отстоя на себе си. Скоро той падна въ плѣнъ и избѣга отъ тамъ, върна се въ ротата. И днесъ е пакъ ефрейторъ съ кръстъ за храбростъ.

За неговото плѣнничество — други пѣтъ.

Около бивацитѣ си заснивай-те мочуритѣ, които сж гѣзда на комаритѣ и малариата!

Мочуритѣ вѣдатъ комари, — комаритѣ присаждатъ малариата!

ЗА ЗДРАВЕТО НА 62-Я НАБОРЪ!

— На здрави, Донко!
— На здрави, Баджанакъ!
Нейко гърътна ламаринената чашка, изсмука я до дънцето, и като я удари въ челото си, поднесе я къмъ жокета на голѣмия си прѣстъ да види да ли не е останала калчица отъ животохраната влага, убѣди се, че чашката е прѣсушена, обърна се къмъ Донка и съ мълчалива тържественостъ му каза:
— Баджанакъ, протегни си дѣската рѣка! Дланъта нагорѣ! Така, и сложи върху рѣката на Донка ракияната чашка съ дъното нагорѣ.
— Баджанакъ, усѣщашъ ли мочуро? Да е останала нѣкоя гръшана капка вжтрѣ? Сухо нали? Тѣй че, баджанакъ, колкото капки наднаха върху рѣката ти, толкова, злини да срѣщне въ живота си новороденото ти сичче!
Добрѣ, Донко, че си тука да не слушащъ писъма му. Туй, роденитѣ прѣзъ война момчета, много вжратъ. Не излѣзли още отъ майка

си искать на война да вѣрватъ. Хайде пакъ изздрави! Да сме живи да го женимъ!
Донко съ наслада слушаше своя приятель-цигуларъ, духовитѣ събесѣдникъ, съ широка душа, пълна съ животъ и веселие.
— Азъ и пѣсна ще му курдиша на тоя твой синковецъ. На косъмъ да те надминне и то е полза за майка България. Хора, хора ъ трѣбватъ, Донко — хора честни, хора добри, хора които да я обичатъ! Ний се биемъ, ижчимъ, времъ за тая земя да я оставимъ на хора, които ще направятъ отъ нея градина. Хайде изздрави!
— Баджанакъ, да не ти е криво, но булката ти отъ липови кори чай прави. Хичъ толкова ли малко ракия се праща и то тука, въ окопитѣ, гдѣто трѣбва да почерпишъ толкова хора. Ея на, проклѣтия, още не сме почувствували, че я приемъ, а тя се свърши. Не може то наполовина понемъ, наполовина сватба

да се прави! Почакай азъ ще наядъ къмъ твоята, туй което за зоръ заманъ съмъ сжталъ въ раницата. Моятъ, отъ кжщи, да е жива, си знай реда, — да я не забравявъ чистичко ми пиши джиброви писма.
Нейко измъкна отъ раницата буталка ракия.
Компанията полека лека се увеличи. Течността развърза езицитѣ.
— Баджанакъ, изздрави! И моятъ Стоянка ми пиши, че послѣдната ми отпуската не е отишла на вѣтъра. Да сж живи попове да кръщаватъ момчета! Ай-де за здравиеото на 62-я наборъ!
— Нейко, ако ти се роди момиче, сватове ще станемъ. Улея на твоята и на моятъ воденици сж малки, ще ги съберемъ въ една воденица.
Да е хайрлия, додаде другъ отъ компанията.
Войната, даѣ годишния общъ животъ въ нея, бѣше сродилъ душиитѣ на всички и въ тѣхнитѣ прости думи, разговорни, замачки бликаше оная непосредствена близостъ, която всѣкога се срѣща и между хора съ близки роднински връзки.
— Весело е дяволъ да го вземе

кога сѣрбнитѣ! се провикна Донко.
— За какво има да жалимъ. Цѣ свѣтъ тропъ хорото и ний на кра! Да сж здрави само царвули!
— Даскале, кога ще се свѣрши войната?
— Потрѣбвало му е на Даскале да се свѣрши войната, да си рѣвала раятлъка, да ходи да си рѣбива главата и да охтикаява по улчицата. Какво ще кажишъ, даскале, правъ ли съмъ?
— Наздрави, Донко! Хайде, кога е криво да се изправи, което е лодка да се забрави, да ни обичатъ мѣнитѣ, като магарето мухитѣ, да не се раждатъ дѣца колкото кокошката снася яйца! Да прокопсашъ катъ кйоравъ конь въ турски грѣбница, катъ ракъ на бързей, катъ синигеръ въ картуна, катъ пате въ решето, катъ Сарая при Солунъ...
Харлака бѣше дошълъ отъ дѣтсия флангъ на ротата, гдѣто, видя се, и тамъ е имало крѣшение. Ея ка му бѣше достатъчно развързана и свонитѣ благослови туй редъ съ затворени очи и бързо, като стѣто „Господи помилуй.“
(Слѣдва).